

El Camp Rodó

Publicació de l'Ajuntament de Camprodon

Octubre 1998 • segon any • núm. 7
Revista trimestral. 250 pessetes

Meritxell
amb un somriure als ulls

Patrimoni: la carta arqueològica de Camprodon

L'entrevista: en Shiro Uehara

Entitat: la Unió Esportiva Camprodon

Saps on és

El concurs d'El Camp Rodó

- Coneixes aquest lloc? Saps on és? Va, intenta-ho!!!
- Entraràs en el sorteig d'un premi consistent en un llibre, CD, disc, casset o video.
- Si has identificat la fotografia, si *saps on és*, escriu la teva resposta i envia-la a:

Revista *El camp Rodó*
Concurs *Saps on és?*
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

PEP SARAIA

BASES DEL CONCURS

1. Només s'admetrà una resposta per persona. Si una mateixa persona envia més d'una resposta, s'anul·larà la seva participació en el concurs.
2. La persona guanyadora del concurs serà avisada per correu i/o per telèfon. A l'enviar la vostra resposta, és important fer constar amb claredat el nom, l'adreça i el número de telèfon on us podem localitzar.

La guanyadora del concurs *Saps on és?* del núm. anterior és:

Marta Serra

I la resposta correcta és: *Banc de pedra de la Creueta*

Número 7. Octubre del 1998
Publicació trimestral. 250 pessetes

CONSELL DE REDACCIÓ: Jordi Berdala, Sílvia Planas, Joan Anglada, Pep Saraia, Meritxell Suriñach, Oriol Molas, Manel Guitart, Martí Pujol, Elena Moreno i Joan Busquets.

COL-LABORADORS: Joan Domènech, Rosa M. Marcer, Manel Pujol, Jordi Suriñach i la Junta de la Unió Esportiva Camprodon.

DISSENY I MAQUETACIÓ: Meritxell Suriñach.

DISSENY DE LA CAPçalERA: Pep Saraia.

DIBUIXOS: Titot (La Xinxeta).

FOTOGRAFIA: Pep Saraia, Fotografia Coma, Arxiu Municipal, Junta de la Unió Esportiva Camprodon. *Fotografia de portada*: Josep Pujol.

CORRECCIÓ: Mª Carme Cima.

La direcció de la revista *Camp Rodó* no es fa responsable de les opinions dels seus redactors i/o col·laboradors. No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta revista, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió a qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia o per altres mitjans, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

© Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1. - 17867 CAMPRODON
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Fotolits: Aura D'igit. José Fernández
Imprès per Agpograf.

Editorial

La Meritxell ens ha deixat

Ara fa tres anys, uns quants d'aquí vam decidir editar una revista local. Però una cosa com aquesta no es fa només de bona voluntat, sinó d'una acurada, lenta i feixuga feina que sovint no es veu. Es tracta d'una tasca fosca i gens agraiïda, amb presses i, gairebé sempre, no prou reconeguda. Però s'ha de fer.

La Meritxell havia assumit aquestes feines i era ella qui, en silenci, anava arreplegant papers i tancant cada una de les pàgines que després portàvem a impremta.

A mitjans d'agost, i abans de marxar de viatge, va deixar gairebé tancat aquest número; faltaven quatre foteses que arrodoniríem quan tornés...

... El que teniu a les mans és el que ella mateixa havia configurat i preparat. Així doncs, aquesta edició d'*El Camp Rodó* té un significat molt especial per a tots nosaltres.

Els que fem aquesta revista no haguéssim volgut editar mai aquest número, perquè hi ha coses a la vida que mai no creus que hagin de passar.

A contracor, hem reprès els papers que ella ens havia deixat sobre la taula i hi hem obert un espai per omplir-lo amb textos, opinions i sentiments de tots aquells que ens hi han volgut acompanyar, tot pensant en ella.

Només voldríem que la seva vitalitat, afabilitat i generositat serveixin d'exemple per a tots nosaltres en el futur.

Dir-ne qualsevol altra cosa és ben sobrer. Tothom tenia un motiu per estimar-la i tothom en tindrà un per trobar-la a faltar.

Meritxell, amb un somriure als ulls

Vet aquí una vegada...

... hi havia una noia bonica com un pom de flors. El sol lluia als seus cabells, i el seu riure era un rierol i un dringar de campanes.

Diuen que aquí, a la terra, ja havia vist moltes coses i havia conegut una pila de gent. Per això, un dia, va anar al cel a fer nous amics: Va trobar la Zlata, caiguda en un carrer de Sarajevo mentre anava a escola. I en Tarik, palestí i musulmà, heroi de la Intifada.

Va trobar indis de totes les castes, sherpes nepalesos, magrebins que havien somniat de creuar el mar.

Hi havia nenes de Txernòbil i d'Hiroshima, jueus i saharrians, reis i camperols...

Aquesta noia tenia un cor molt gran, i va estimar igualment asteques i descobridors, homes de cromanyó, faraons enjoiats i princeses britàniques.

També hi havia en Dante, un estrafolari expert en viatges al Paradís. I com que la Beatriu ja era massa antiga, li va dedicar versos nous i meravellosos.

Van viure feliços, van menjar anissos... I això és veritat, i si no és mentida. I amb ella ens trobarem... algun dia!

Esther Surinyach, "un conte per a la seva filla"

Fer-se el món

“(…) L’home només troba la soledat voluntària al seu interior. D’aquí ve aquesta fascinació pels altres viatges, aquests que en lloc de portar-nos més lluny ens porten més endins i més amunt. De tant en tant la desgràcia s’abat sobre aquests perseguidors de si mateixos. Se’ls emporta un núvol o una gelada i acaben responant a la crida del buit fins que tornen, dins els seus taüts de pi, al plàcid lloc dels seus dies feiners.

Sovint la muntanya màgica es converteix en la muntanya tràgica, i els viatgers estiuejants i els estiuejants de la gandula es pregunten els motius que van portar els seus veïns a morir en una cresta envestida pel torb. Probablement no hi ha aventura sense desventura. Hi ha móns que se’ns ofereixen i móns que s’han de vèncer per conèixer-los. És la diferència entre viatjar i viatjar-se, entre mirar o participar. És el matís entre saber l’hora exacta de tornada o deixar-se portar pel vent, el sol i l’esperança.”

Joan Barril.

Editat a El Periódico el dimarts 1 de setembre del 1998

En moltes ocasions, les paraules es busquen entre si, i de boca en boca no es troben. Aquesta n’és una. He pensat en una imatge de la Meritxell i immediatament m’he trobat amb *afable*. L’he buscada al diccionari, i l’hi he trobat: agradable, gentil, bondadós en la conversa i el tracte. Un tret, un paisatge o una imatge entre la diversitat que la podien definir.

Però, així és com la vaig conèixer. I així és com la recordaré.

Joan Busquets

Totes les feines vas provar
I amb l’arqueologia et vas quedar.
Quins grans termos de cafè...
Te’ls bevies tots sencers!
I entre glop i glop... un cigarret.
En els bars t’hem de recordar
Per marxar sense pagar.
Eres independent com un gat
Sempre has fet el que t’ha rotat.
Però a la cuina la teva gran traça
Era al volant una mancaça.
Les coses clares com tu volies:
Deixant-nos, ens has tocat molt la pera.
A la terra del vi
Et guardarem sempre un palatí
Jordi i clara.

Jaciment Mas d’en Boixos

Meritxell, volem escriure, sabem que escriure reconforta,

Però aquesta vegada només tenim el teu record,

El teu nom,

El teu somriure,

I la teva immensa sinceritat

T’enyorem!

Tu coneixies bé els perills de la muntanya,

I la muntanya t’ha fet lliscar la vida.

Ara ja tots trobem a faltar el teu somriure,

La teva sinceritat,

Però, si quelcom sabem bé, els que et coneixem

És que no tenies por a la mort.

En canvi, nosaltres sí que en tenim

A l’enyorança

Al desconsol i

A la solitud.

Ens ajuda pensar que vas ser lliure,

Junt a la persona que més intensament has estimat,

Fins l’últim moment.

Meritxell, volem escriure, sabem que escriure reconforta,

Però aquesta vegada només tenim el teu record,

El teu nom,

El teu somriure

I la teva immensa sinceritat

T’enyorem.

Els teus amics

Estimada Meritxell.

Tots els que havíem passat alguna vegada per l'Escambell, d'una forma o una altra ens hem sentit sacsejats i colpejats pel dolor perquè has marxat a emprendre un llarg camí més amunt de les estrelles.

A tots ens ha vingut a la memòria les colònies per masies del Lluçanès, el Montseny i al peu de Montserrat. Les cantades de caramelles per Pasqua i els Pastorets per Nadal formen el cicle anual que culminava en dotze dies de contacte humà i de contacte amb la natura a Sant Martí de Merlès, Sant Llorenç de Cerdans i Santa Cecília de Montserrat.

Sac de dormir, gorra i xiruques, cantimplora, vestit de bany i motxilla eren els nostres estris de vida quotidiana. Tots els que havíem passat alguna vegada per l'Escambell, d'una forma o una altra també estimem la muntanya perquè és el nostre entorn i la sentim molt a la vora.

A tots ens han vingut a la memòria les caminades per les fagedes del Montseny, les banyades a Manyagues, grimpades feixugues pel circ gegantí d'Ull de Ter, acampades i focs de camp al Matagalls (recorda que la teva germana l'Anna era un "esquitx" i en Xavier un "marrec") i les serenors a l'horabaixa al peu de la Muntanya Santa, palau de la Moreneta.

Sac de dormir, gorra i xiruques, vestit de bany i motxilla eren els nostres estris de la vida quotidiana de nou.

L'Esther deixava escrit en els seu tendre i escruïxid "Últim adéu" que has fet el cim. Tingues per ben segur que té tota la raó, que és ben cert. El teu temps a la terra ha acabat, però ho ha fet de la forma que tu havies volgut sempre, n'estem convençuts, i ara, els que quedem a la vall i que havíem compartit tantes estones amb tu, et trobem a faltar, t'estimem i et recordarem sempre.

Que els déus t'escortin i que els estels t'acaronin.

Una abraçada molt forta.

Valentí Planesas i Ruart

No existeixen paraules capaces d'expressar el silenci que constantment trenca i renega en l'aire del carrer. Compresa només en la ràbia i en la impotència, em sento prou hàbil per deixar caure una mirada baixa que recorda un conegut somriure.

I per sobre de tot, orgullosa, noto la vitalitat i energia de la Meritxell. No calia haver compartit massa temps amb ella per caure temptadora de la seva força: per acariciar aquella màgia de simpatia.

Lluitar contra el passat per nosaltres és inabastable, però podem mantenir el cap ben alt i demostrar dins qualsevol sentiment, que són lluny de morir les carícies d'una persona tan especial.

Vull creure que en l'aire que respiro profundament cada vegada que tanco els ulls, hi viu una somrient mirada que desperta, amb el seu exemple, una passió per viure, estimar i ser estimada.

Ariadna Romans i Sala

Toni i Maria Rosa: La Meritxell i l'Esther varen néixer quan la meva germana i jo vàrem perdre a un dels sers més estimats, la nostra mare.

Va morir sense veure la recompensa que dona haver criat fills, patit per ells, vigilar-los de prop

quan són petits i de més lluny quan ja són més grans. Va marxar quan la primavera dels nostres dies anava cap al profitós estiu, que és quan es cullen els fruits d'allò sembrat. Les seves ensenyances, però, encara ens eren necessàries i un gran buit s'apoderà de nosaltres. A poc a poc varen anar passant els dies i la vida ens va acostar a persones que si bé no varen suplir mai la seva mancança, amb els seu amor varen ser "mares" generoses que en tot moment estaven al nostre abast.

La Meritxell ja no hi és, i el seu lloc no l'omplirà mai ningú. Els seus fruits i no cal dir-vos-ho, els recollireu de les mans de tots els que us envolten; els vostres fills us demostraran més que mai la seva capacitat d'amor i els vostres amics, també. I en els moments de defalliment, aixecar el cap i mirar al cel us donarà for-

ces per fer el camí que, més curt o més llarg, allò que de veritat compte són les petjades que hi deixem. I d'aquestes la Meritxell en va atapeir el camí.

Marga

La Meritxell era (era!: em sembla impossible haver de fer servir el passat) sobretot una persona alegre. Recordo que sempre que ens trobàvem es complia aquesta regla: sempre acabàvem rient. Recordaré sempre aquesta alegria que transmetia i la seva esportivitat. Aquesta actitud tan seva d'agafar-se les coses amb esportivitat eren per a mi tot un exemple i com una mena de cura. I, maleït món!, va ser la seva esportivitat, encara que més física aquesta, més arriscada, la que la va portar a l'extrem de la tragèdia. La companyia de la Meritxell era molt agradable perquè era una persona de veritat, generosa, divertida, de gran bellesa interior i exterior. No em puc creure que ja no hi sigui. No havia vist mai un poble tan trist ni un adéu tan sentit, sincer, net, esperançador com aquest. Recordaré a la Meritxell, alegre i esportiva, tots els anys que em quedin per viure.

Manel Guitart

Com un cristall

es pot trencar la vida...

Amb un somriure tan dolç

i una cara tan preciosa

eres un àngel del cel

i cap al cel ja t'envoles.

Ja cercaves les carenes

t'allunyaves i t'enlairaves

fada, bonica i preciosa.

Ara et gronxes en una estrella

i fins el sol t'acarona.

Ens deixes regust de mel

de menta i de farigola

Teresa Planesas

Benvolguda Meritxell

Avui he sabut que te n'has anat. No puc ni vull entendre quina raó absurda, quin destí estúpid s'ha permès d'allunyar-te d'aquesta manera. Es fa tan difícil l'adéu quan és l'absurditat que mana l'adéu! Quan no hi ha lògiques ni raons, i tot plegat esdevé un no-res obscur i terrible, i tot s'estronca de sobte, cruelment, aclaparadorament! Vull que sàpigues que t'enyoro. Que et ploro i que t'enyoro. Aquí han quedat tantes coses per fer, tants mots per escriure, tants riures per riure!

Estimada, benvolguda Meritxell, una nit de plata s'estén ara entre la teva realitat i la meva. Aquí baix s'apleguen a contracor els sentiments més profunds, els més dolorosos. I jo no sé què fer-ne, de tota aquesta ràbia, de la impotència, de la tristesa, i de la constatació de tanta fragilitat.

Estimada Meritxell, vull dir-te, però, que malgrat aquella hora terrible que es va endur la teva presència, no va poder arrabassar-nos els trossets de tendresa que havien estat i que haurien de ser, i que jeuen acaronats pel record entre les pedres i els carrers del nostre poble. Ni els moments d'amistat, ni les rialles fresques, ni les xerrades a mitjanit. Tot plegat, juntament amb el

teu esperit clar, lliure, cert, fort i tendre, s'ha quedat aquí per sempre, per recordar-te, per poder tenir-te. Tot això de tu ens fa companyia. Tu, Meritxell, amb la lluna presa en els teus ulls francs, tu ens fas companyia. Perquè res no és si no és a l'ànima, per això entenc que tu ets, ja, per sempre. Perquè portarem amb tots nosaltres el teu somriure clar, i les espurnes i les papallones que t'omplien els ulls, i el so de la teva veu amiga. Amb nosaltres, i per sempre, la teva imatge dolça. I així, em permeto la nostàlgia, que se m'ha fet amiga, i enfilada a les seves ales, et veuré ballar amb els estels.

Benvolguda Meritxell, siguis on siguis, has de saber que ha estat un privilegi conèixer-te i compartir-te.

Sílvia

Estimada Txell,

Se'ns fa estrany que no hagi tornat encara del viatge. Per aquí les coses van com van. El poble està més trist que de costum i fins i tot, sense dir-nos-ho, parlem més fluixet, com si hi hagués alguna cosa que no acabéssim d'entendre.

L'estiu ja s'ha acabat. Aquests darrers dies hem anat a passejar pels voltants i he ensenyat a la Marta els fortins que ens vam fer nostres quan érem petits. Recordes: els dissabtes a la tarda amb en Sergi, la Núria i l'Esther. Tots cinc a l'aventura, com si fóssim els protagonistes d'un llibre infantil. També li he ensenyat la ràdio. Encara no l'havia vist mai. I l'hi he explicat que fèiem un programa tots tres. Li he anat ensenyant una mica tot; això i allò. Sense fer-ho expressament, cada cosa ens feia pensar en tu: cada gest, cada cantonada, cada somriure.

Fa una sensació estranya, tot plegat. És com si el poble fos més buit que de costum. Massa buit. Déu ser perquè no hi ets; encara que he arribat a pensar que és perquè ens fem grans.

Em sembla, però, que tens tota la raó i que és millor no fer-se'n, de gran, o que ben mirat tot és igual: ens queden els records, que és el què val la pena.

Pel demés, aquí tothom et troba a faltar. Fins aviat.

Marta i Oriol

Estimada Meritxell,

Reproduir en paraules tot el que sentim costa molt, però ara que tu ja has començat aquest altre camí, segur que entendràs tot el que et volem dir i no podem expressar. Aquesta distància que sembla que s'ha interposat entre nosaltres, l'hem d'oblidar i en el seu lloc posar-hi el teu somriure tan sincer. De ben segur que és el que tu voldries que féssim.

Se'ns fa molt dur, sentim ràbia, impotència, volem tornar enrera, no podem. I quan la tristesa ens domina, pensem en tu i apareix la teva força, la teva alegria que ens ajuda a continuar caminant des del punt on tu ens vas deixar.

Han quedat moltes coses per dir i per fer. El temps ens ha anat en contra, però quan hi pensem hem de recordar totes les coses agradables que ens vas aportar. Aquell sentiment de felicitat i d'optimisme que encomanaves als que t'envoltàvem, aquella sensibilitat que demostraves i que et sortia de dins,

aquella alegria que et feien sentir les petites coses, aquella espontaneïtat tan teva. Però encara que ens manqui la teva presència estem segurs que estaràs en el nostre cor i, a la fi, ens podrem retrobar per continuar junts cap endavant.

Volem que sàpigues, Meritxell, que ens sentim privilegiats d'haver-te conegut. Gràcies.

La colla del teu germà

La generació dels teus amics i amigues del seixanta-vuit et recordarem per la frescor, simpatia i amor que desplegaves cap als altres. Els moments que vàrem passar junts faran que continuïs viva dins el cor de cadascun de nosaltres.

*Els teus amics i amigues
de Camprodon*

Tan lluny, tan a prop

He tingut la sort d'haver compartit darrerament moltes estones amb tu.

Nits llargues per tancar la revista a l'habitació de casa teva amb una de les teves eines: l'ordinador. Cigarro rera cigarro t'impregnaven una taca de color nicotina en la pell del teu llavi superior. Quan no era l'amabilitat dels teus pares (un tast d'embotit, una beguda) fèiem una escapada (si era aviat) al bar, mentre l'impressora esquitxava les pàgines-prova de la revista.

Ara te'n vas a Banyoles? —em deies. Era tard per a tots dos, però sabíem que la nit t'agradava. Et senties bé. Fes, i fos el que fos, encara que no toqués, sempre em deies *merci*.

Quan marxava tenia la sensació que havia estat treballant amb tu, sí, però qui no em podia assegurar que en aquell mateix moment no estaves fent una excavació a qualsevol lloc lluny d'allí. O acabant una feina a l'impremta de Camprodon, o donant classes de català a alumnes xinesos i gitanos en una escola de Badalona, o fent qualsevol esport d'aventura i risc, o arrançant amb en Ricard una casa que teniu perduda al bosc, prop de Ribes, o caminant i passejant amb les teves nebodes, o amb la teva colla de Sant Joan i de Ripoll fent gresca en una festa major, o fent feines estrambòtiques a Barcelona, o en un concert d'Ska o Reggae, o obsequiant un

somriure, o fent lectura a casa teva, o compartint conversa amb qualsevol, o intercanviant peces de roba amb els teus germans, o ...

Ara, digueu-me si coneixeu algú que s'hi hagués enfadat mai. Digueu-me una persona que la tinguessis tan a prop i al mateix temps tan lluny.

Voldria conèixer una fórmula o saber la manera per rebaixar l'immens dolor que pateix la teva família i els amics, però tractant-se de la Meritxell, em temo que costarà, que serà molt difícil.

Per què collons ens has deixat?

Joan Anglada

Si trobes mai algú que sense que et conegui de res, et demana com estàs i sense saber res de tu, t'entén; fixa-t'hi bé, segurament és de nou la Txell. De cop i volta t'hi trobaràs bé, pren-t'ho amb calma, deixa córrer el temps i coneixeràs una persona fantàstica. No deixis escapar l'oportunitat, perquè serà una amistat per sempre més, sense esquerdes i autèntica. Això sí, agafa't fort perquè serà totalment imprevisible.

Sense saber com, et vindrà a trobar quan més falta et faci, et donarà moltíssim, i sense adonar-te'n, tu també li voldràs donar el millor de tu mateix. La veuràs pensar, dir o fer coses que tu encara no hauràs ni imaginat. Serà la més dolça i la més *punk* del món i la seva presència serà el presagi de felicitats infinites.

T'avisem perquè hem tingut la sort de conèixer una Txell, la nostra Txell, "ese peaso" de Txell.

Tot va començar a la universitat quan encara crèiem que podíem arribar a ser una mena d'Indiana Jones. Mentre el buscàvem, vam trobar una altra mena de personatge que no era ni absurd ni irreal, sinó que era de carn i ossos, rossa, amb ulls blaus, senzilla,

del Ripollès i tenia el Nivell C, i que era capaç de transportar-nos a un món de dibuixos animats.

Vam aprendre junts a desenterrar les restes del passat, a llegir les pedres i a classificar les peces úniques, però el tresor més magnífic el vam trobar en el present, entre alguns companys de feina. Enmig de la precarietat laboral i la competència "cutre", brillaven l'amistat, la solidaritat, l'amor, la tendresa i també la farra, les rialles, la follia i la ressaca.

Excavació rera excavació, farra rera farra, hem anat quedant en el garbell una col·lecció de "bones peces", de "pajarills", amb les quals es podria muntar, no sabem ben bé si un museu o un circ, o potser millor un bar?, ...tant és, però sempre la millor vitrina, el número més volat o el còctel més refrescant seria el de la Txell.

Ella ens ho ha donat tot, les seves lliçons no només de tendresa, amor i alegria, sinó també de solidaritat, coherència, constància, compromís i treball la van convertir sense cap mena de dubte en la nostra reina. Ara estem tristos, molt tristos, però infinitament contents i orgullosos d'haver-la conegut. És ella qui ens consola. És ella qui segueix

impregnant-nos dels seus desitjos. Tant sols volem saber fer-los realitat, arribar a poder repartir una mica de tot el que ens ha donat i ensenyat.

Quan la trobis ofereix-li una cigarreta (si és que abans no te l'ha gorrejada ella), convida-la a una "birra", feu una partida a la botifarra i xerra amb ella, veuràs com et canvia la vida.

Si vols més informació, busca'ns a la barra d'una festa popular.

Els amics arqueòlegs

“No sé bien que día es hoy
sólo sé que te vi salir
y en cinco minutos perdí
las letras para hablarte a vos

Yo sé que no tengo palabras
y nunca las voy a tener
por eso aprovecho esta noche
ya ves, estoy solo otra vez”

***

Així comença una de les cançons preferides de la Meritxell, i ben bé que no sé pas quin dia és avui. Ens sentim perduts i desorientats, el dolor per la seva pèrdua no ens deixarà mai, tot i que volguem fer el cor fort. Només tenim un antídote que apaivaga la nostra pena, i no és altre que el seu record.

No tinc paraules i mai les tindrè per poder parlar d'ella tal i com es mereix. Tots els que hem tingut la immensa sort d'haver-la conegut ho sabem. Era la persona més dolça del mon. D'entre les seves moltes qualitats, hi havia aquella capacitat innata de fer-nos feliços, de fer feliç a aquell o aquells que tenia al seu voltant. Només li calien dos minuts per enamorar-nos, per atrapar-nos dins d'aquella xarxa de tendresa i amor que desprenia. I és que per on ella passava semblava que creixien flors. El millor de tot és que ella no havia de fer res d'especial, la seva sola presència ens omplia de felicitat, ens donava alegria només estant al nostre costat, parlant-nos, somrient-nos... El seu hola (era com una poció màgica, sentir aquestes dues síl·labes en la seva veu era el començament de nous moments de felicitat suprema).

I ara que l'hem perduda, sembla que mai més podrem gaudir d'aquests moments de felicitat. És fals, el seu record mai ens deixarà, i per tant, sempre podrem tenir un somriure als nostres llavis. Ens aquests dies en els quals sembla que no podrem seguir endavant, en els que no veiem la manera de sortir d'aquest pou en el que hem caigut, el seu record ens segueix fent feliços. Absolutament a tots els que l'hem coneguda, fos quina fos la relació que hem tingut amb ella, a tots ens ha deixat records plens d'alegria. Ella feia que volguéssim ser millors persones.

Resulta quasi impossible de creure que existís una

persona com la Meritxell, que en una sola persona es reunissin tantes i tantes qualitats. Només es pot entendre coneixent la seva família. La Txell era com un àngel, i es que vivia en el cel (però en un cel de veritat, no en el que se suposa que pot estar ara). Us estimava tant, es sentia tan orgullosa de vosaltres. I no m'estranya, havent-vos conegut hem sabut d'on treia ella tanta dolçor, tanta força i tanta capacitat d'estimar. Gràcies, gràcies per haver-la portat al mon, gràcies per haver-la fet tant maca, gràcies per haver-nos donat la possibilitat de conèixer-la, gràcies per haver-nos fet conèixer la felicitat. Gràcies de tot cor.

I a tu Txell, estimadíssima Meritxell, també gràcies. Espero que finalment hagi entès com t'estimem. Mai, ni durant un sol segon del que ens queda de vida deixarem d'estimar-te. Tots els moments feliços que hi haurà a les nostres vides (perquè n'hi haurà, encara que ara sembli mentida) seran per tu. Gràcies per haver-nos estimat, ens sentim orgullosos de poder dir que hem estat els teus amics. Infinitats de petons, estiguis on estiguis.

***

“A ti te quiero decir
no te preocupes mi amor
que yo te voy a entender
que yo te voy a querer”

(Vasos Vacíos, Los Fabulosos Cadillacs.)

Txaume

Gairebé una dècada ens separava
per això només érem coneguts.

Però quina sorpresa,
després de la teva partida inesperada,
descobrir que havies arrelat en el cor de cada un.

El teu carisma, Meritxell, ha fet de tu
un personatge entranyable,
i per aquest motiu, emocionats,
hem volgut unir-nos en el teu homenatge.

Generació del setanta-sis

El desig de la muntanya fou per a ella una de les seves passions, una ombra a perseguir contínuament, un misteri, una alegria, un calvari..., i a la fi l'últim viatge.

Sota la inacabable pendent, solament s'endevina un majestuós silenci. Aquests paratges no coneixen el temps. La validesa del temps, la importància de nosaltres (sic), queda aquí totalment negada i enterrada per la infinitat de racons que atorguen a aquesta muntanya la seva merescuda bellesa.

Aquí la terra et pertany més que en cap altre lloc. Aquí la pots sentir profundament. Aquí la pots tocar, la pots palpejar, la pots sacsejar, pots besar-la...; és meravellós..., el teu cos esdevé part de la terra i és de les poques vegades on la solitud pren un to de plenitud tan ferm, que desitjaries que fos etern...

Ara nosaltres quedem aquí; tampoc sabem quina serà la última de les nostres passes..., ni si aquestes ens deixaran penjats a meitat d'un confús camí... En qualsevol cas, ens quedem aquí pensatius, enlluernats i ferits per la mancança... I ens mirem i no sabem què dir. Intentem recordar-te i la imatge ràpidament es difumina. Recordem els teus fets. Llegim les cartes que ens han arribat per a tu. I ens tornem a mirar. Aquesta vegada un somriure esdevé als nostres llavis. Un somriure nerviós i alhora sobreentès... i ens adonem que això és pràcticament l'únic que ara ens resta de tu... Un somriure que dóna gràcies per haver-te conegut.

I així, enyorant-te, encara no sé, però, si és millor envellir el cor amb l'angoixa de l'enyorança. O en qualsevol cas, ser el viatger que l'ocasiona... *Si de cas...* Pensaré que tan sols has marxat abans, però no pas sola. Perquè en el teu etern, màgic, incomprendible i definitiu viatge t'acompanyarem tots...

Si de cas un altre dia que marxis, no ho facis sense avisar, ja saps que això és el que més dol. Fa mal, i al cap i a la fi, no s'hi pot fer res... Solament, enyorar-te.

Elena Moreno

A la nostra estimada Meritxell,

Ja han passat uns dies des que te'n vas anar, i encara no hem pogut descobrir el perquè ens has passat al davant, en el camí del cel i en la plena primavera de la vida.

Te n'has anat tan lluny que les paraules no poden encaixar-te.

No hi ha missatger. No veig cap colom per a portar-te una llàgrima o per acostar-te un bes.

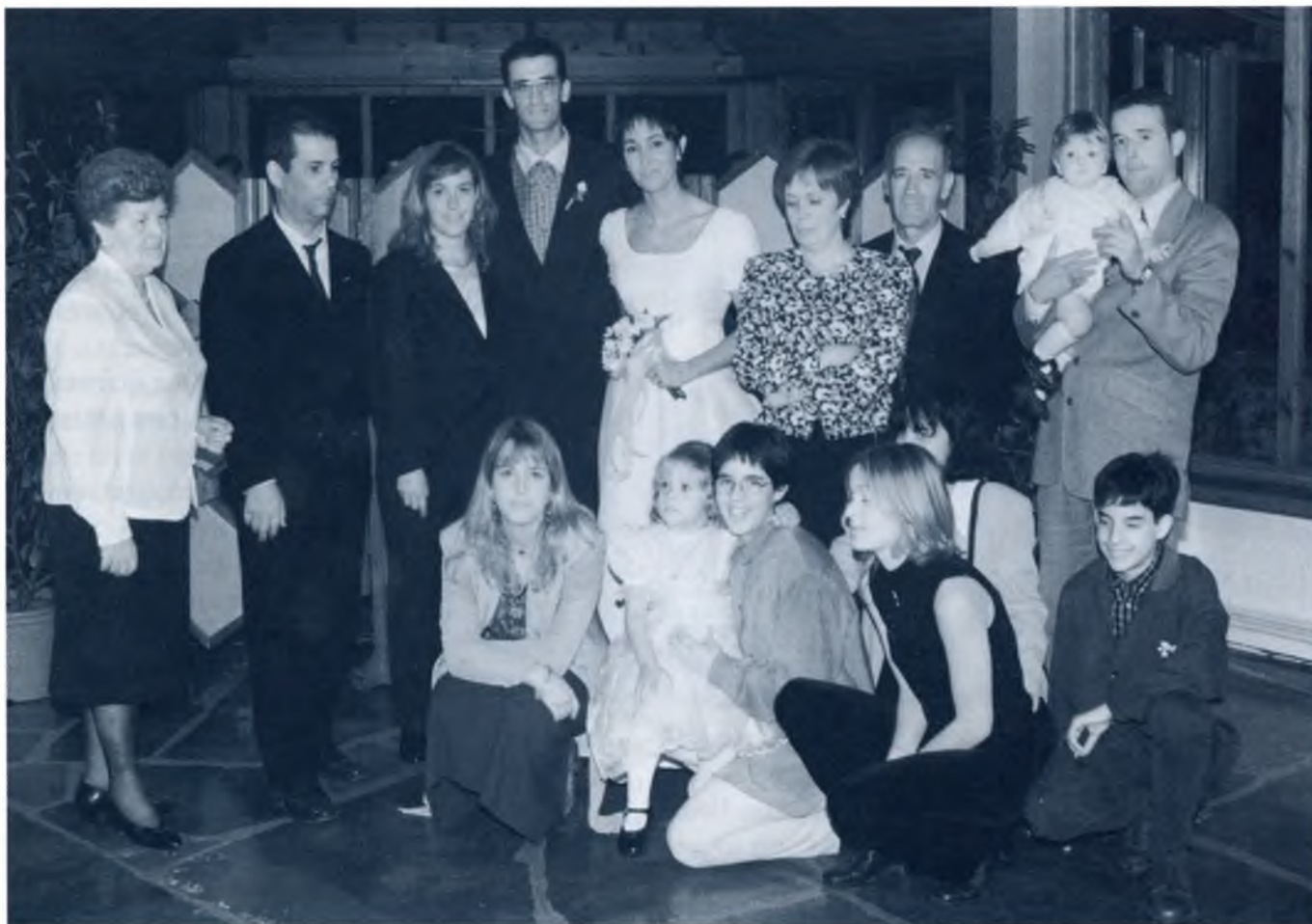
Nosaltres, aquí a baix, ens hem quedat amb l'ànima encongida, i ens sentim sols amb la tristesa... i ho hem d'acceptar sense saber-ho entendre.

Txell, com diu la teva germana, no deixis que el dolor ens aclapari, tu mai no ho hauries consentit. Ens queden els teus records i sempre estaràs amb nosaltres.

M.S.S.

Meritxell

Txell: Som tos aquí!

Units per un dolor i una esperança. Un dolor immens, profund com un cingle, fosc com una cova sense el llum de carbur..., però amb l'esperança que tu, des del cel, somrius com sempre i reparteixes bondat.

Ho has donat tot per amor, però som avars de tu, i no en tenim prou.

Fes que el teu missatge de pau arribi a tots els cors. Envia'l dins de cada gota de pluja, dins de cada *parrac* de neu....

Tu que no coneixes l'odi ni l'enveja, fes que aquest sigui un món millor, amb la puresa de les muntanyes que has estimat tant.

Benaurats els teus ulls, que les van veure. Benaurat el teu rostre dolç, radiant de felicitat. Benaurades les teves mans estimades, que repartien amor a grapats.

Benaurat el teu cor desbocat i generós, i fins i tot els peus inquietes que et van dur més enllà dels núvols, on només hi arriben els escollits.

Txell, has fet el cim!

Ara ajuda'ns a trobar el consol. Fes que el paradís no sigui un lloc prehistòric, ni tan sols romà ni medieval. Guarneix-te d'arracades i perfums i ensenya'ns a tots els que t'enyorem quina és la vida autèntica. I que els àngels et rebin amb un concert d'*ska*, un gran correfoc, un xic de Celtas Cortos i un Bob Dylan nostàlgic.

Serà tan difícil continuar sense tu: dolça, bella, ferma, enyoradíssima nostra.

A reveure i gràcies per la teva alegria i per tantes coses bones que ens has fet entendre.

T'estimarem sempre i et trobarem molt a faltar.

Esther

Estimats veïns,

Voldria agrair-vos les vostres mostres de condol, el vostre silenci tan respectuós i, al mateix temps, tan expressiu, envers el nostre dolor. També us agraeixo a molts el vostre oferiment d'ajuda econòmica pel trasllat de la nostra filla, i més tenint en compte que molts teniu també, com nosaltres, una economia no gaire bona. Gràcies!

La junta de la festa de Sant Ramon m'ha fet lliurament dels cèntims que es varen recollir, i que segons aquesta no els vàreu voler quan, en anul·lar-se la festa, s'us van retornar. Espero que m'entengueu i si algú no hi està conforme, digueu-ho tranquil·lament i us els tornarem.

El trasllat de la Meritxell es va solucionar; la làpida, crec que és un deure nostre i la podíem fer més o menys luxosa... Flors? Serien moltíssimes i no crec que a ella li agradés; i quedar-me els cèntims no podia: semblava que trèiem un benefici de la seva mort.

Hem decidit donar-li un ús que li agradés a la Meritxell: durant un any, cada últim dimecres de mes li oferirem una missa. Com que la Creu Roja té problemes econòmics, una part d'aquests cèntims hi aniran destinats. Una altra part serà per a l'Ateneu Popular de Sant Roc, de Badalona, que es dedica a l'ajut de nens marginats i amb problemes. La Meritxell hi havia participat, i ens consta que fan una gran obra.

Sols em queda pregar a Sant Ramon que continuï fent que tinguem un barri i un poble tan ferm, i que no s'hagi de suspendre mai més la nostra festa.

A ell, que va viure sense mare, li prego que m'ensenyi a viure sense filla.

Maria Rosa Vicente Farran

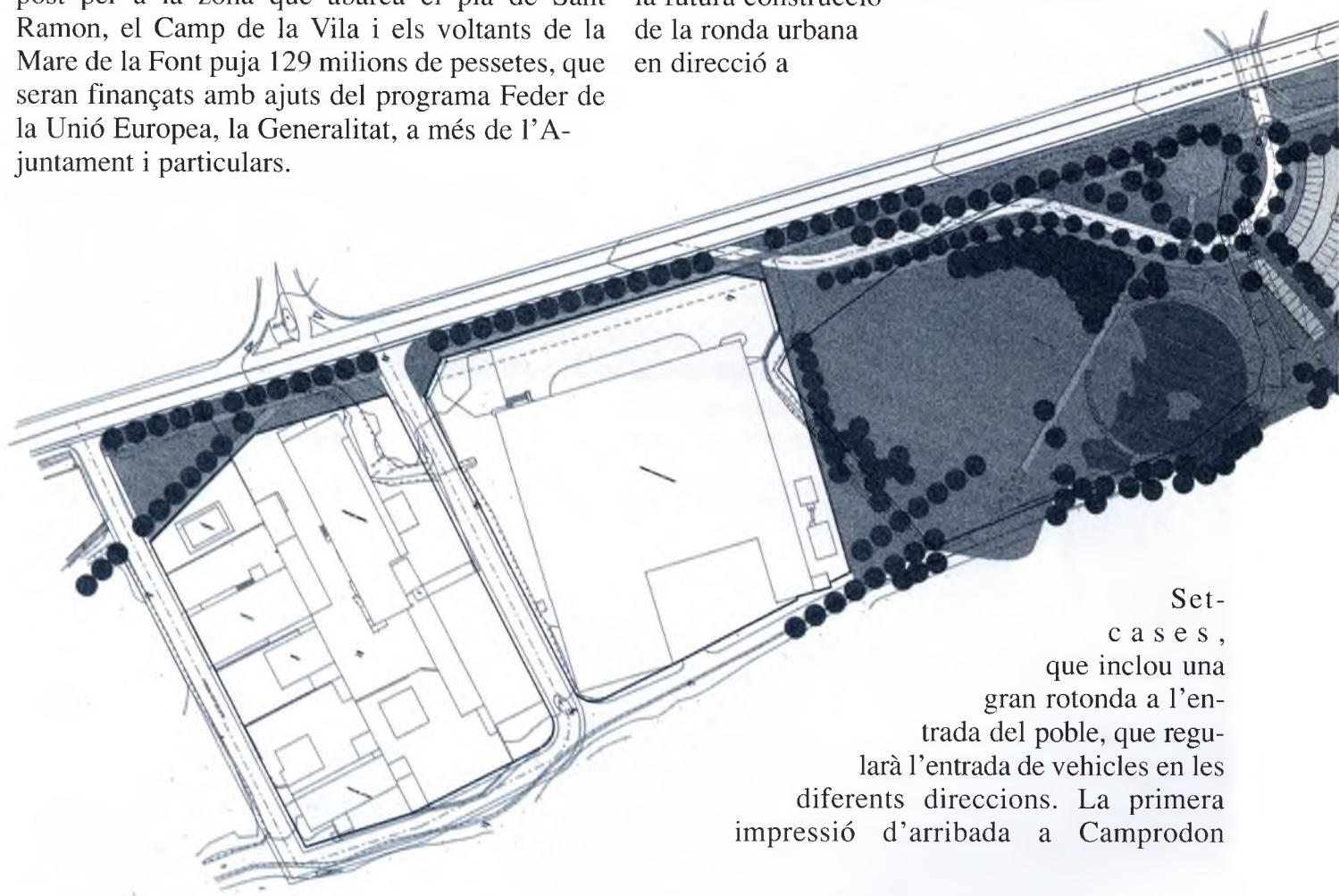
L'agenda

URBANISME

EL BAC DE LA VILA, UN NOU POL D'ATRACCIÓ PER CAMPRDON

Les obres per a l'execució del projecte d'urbanització del Bac de la Vila, uns dels més abast i repercussió dels últims anys, seran adjudicades a finals d'any, amb la qual cosa podem qualificar d'imminent l'inici de les obres. El pressupost per a la zona que abarca el pla de Sant Ramon, el Camp de la Vila i els voltants de la Mare de la Font puja 129 milions de pessetes, que seran finançats amb ajuts del programa Feder de la Unió Europea, la Generalitat, a més de l'Ajuntament i particulars.

Un dels objectius d'aquesta actuació és el de millorar l'entrada Sud de Camprodon, que tot i que és l'entrada amb més afluència, és la més desordenada de totes. El projecte del Bac de la Vila es complementarà el proper any amb la futura construcció de la ronda urbana en direcció a

Setcases, que inclou una gran rotonda a l'entrada del poble, que regularà l'entrada de vehicles en les diferents direccions. La primera impressió d'arribada a Camprodon

C/. Catalunya, 15
Tel. (972) 13 02 84

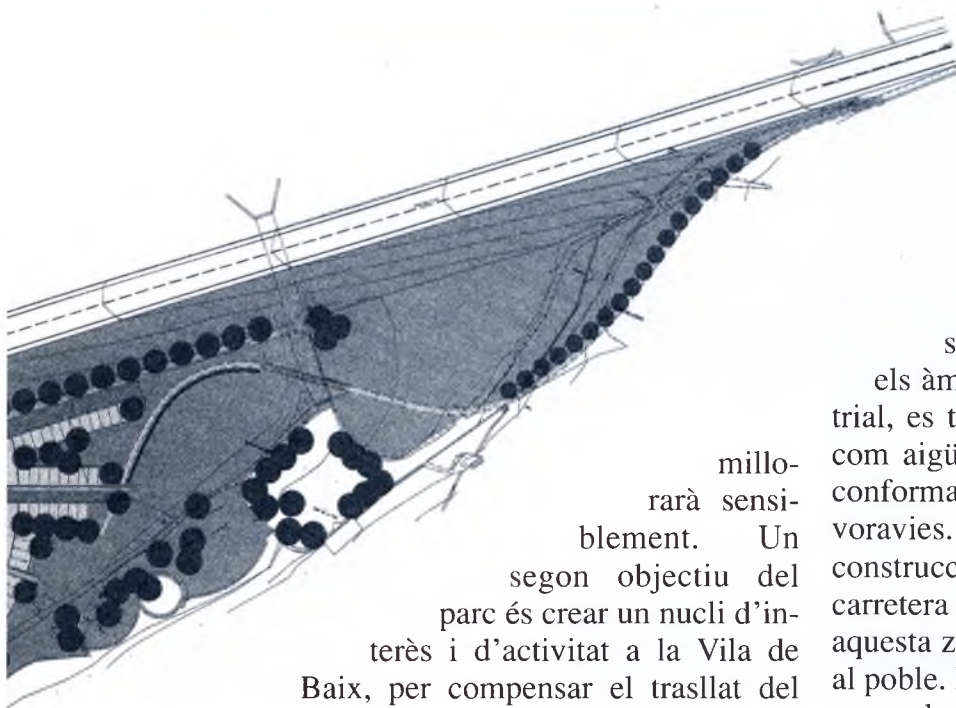

L'ESPÍGOL
FLORISTERIA

17867 CAMPRDON
(Girona)

municipal

URBANISME

millorarà sensiblement. Un segon objectiu del parc és crear un nucli d'interès i d'activitat a la Vila de Baix, per compensar el trasllat del camp de futbol a Can Pascal i que porti la revalorització de la part sud de la població, la zona carretera de Sant Joan - Camp de la Vila, estan creixent amb noves edificacions i, per tant, és bo que comptin amb nous equipaments dels quals podran gaudir tots els camprodonins. Un tercer objectiu, més peremptori, és el de dotar de serveis mínims el Pla de Sant Ramon, un dels pocs llocs de Camprodon en el qual les persones que hi viuen encara no en disposen.

Malgrat que es tracta d'una actuació única, podem dividir-la en tres àmbits. L'àmbit primer, del Pla de Sant Ramon, que inclou habitatges, indústria i el museu d'Autòmats. L'àmbit

segon, la fàbrica Casanovas i l'àmbit tercer, els terrenys del camp de la vila i la Mare de la Font, que són de propietat municipal, sobre els quals es farà un parc urbà. En els àmbits primer i segon, residencial i industrial, es tracta de dotar-los de serveis tan bàsics com aigües, clavegueres i enllumenat, així com conformar els vials, asfaltant els carrers i les voravies. Pel que fa al Parc Urbà, cal remarcar la construcció d'un vial des del desviament de la carretera de Molló, que permetrà l'accés directe a aquesta zona i serà també una nova via d'entrada al poble. Hi haurà una zona de serveis, un aparcament de 110 places i lavabos públics. L'antic camp de futbol es convertirà en una àrea de gespa i arbres i en una cantonada s'hi ubicarà un estanysol d'aigua, que serà alimentat amb l'aigua sobrant de la mateixa Mare de la Font. Cal destacar que les places d'aparcament no seran de superfície dura sinó que combinaran la fermesa amb el verd de l'herba. A la banda esquerra de la Mare de la Font s'ampliarà i es modernitzarà l'actual parc infantil i a l'esplanada de la banda dreta s'hi destinarà una àrea de pic-nic.

Mapa de l'execució del projecte d'urbanització del Bac de la Vila.

C. València, 2
17867 CAMPRODON

LLARS de CAMPRODON
PROMOCIONS IMMOBILIÀRIES

Tel. i Fax (972) 74 10 94

MILLORES A LA COLÒNIA ESTABANELL

PEP SARAIA

Passeig fluvial

Conclusa abans de l'estiu la primera fase de les obres del descobriment del canal, aquesta tardor es procedirà amb els treballs de la segona fase, que inclou acabar de cobrir el canal, la col·locació de baranes de protecció i l'ajardinament, a més de la construcció d'una xarxa de sanejament d'aquesta zona. Amb aquesta actuació s'aconsegueix la construcció d'un passeig fluvial pel Ter i la Colònia es beneficia d'un espai públic de primer ordre.

Asfaltat corregit

La perillosa inclinació de la carretera creada per un asfaltat que va efectuar-se sense

rebaixar la caixa de la carretera, ha estat un motiu de preocupació per als habitants de la Colònia i per conductors i vianants en general, especialment a l'hivern, quan hi ha neu o glaç. L'Ajuntament ha aconseguit que, finalment, la Direcció General de Carreteres arregli aquest desnivell, i que acompanyi la correcció de l'asfaltat amb unes tanques de protecció que protegeixin l'entrada d'aigües pluvials a les cases. Amb l'actuació, els costos de la qual han estat assumits totalment per la Generalitat, es farà també un nou paviment a les voravies de tota la Colònia.

L'HOSPITAL TINDRÀ DUES PLACES MÉS

Malgrat que des del 1995 la Generalitat no contempla ajuts als hospitals geriàtrics, des de l'Ajuntament s'és conscient que una instal·lació d'aquest tipus requereix inversió i millores continuades. Després de la construcció de l'ascensor fins a la tercera planta, l'any passat va decidir-se destinar dos milions de pessetes anuals del pressupost de l'Ajuntament a l'hospital. Els primers han servit per millorar la cuina, pintar la planta baixa i canviar el mobiliari de la sala d'estar que poden gaudir els 43 residents actuals. En l'última reunió, la Junta va decidir destinar la partida d'aquest any a pintar tota una planta i a construir una habitació nova en l'últim espai que queda per habilitar, que permetrà al centre dotar-se de dues places més.

PEP SARAIA

Plaça Dr. Robert, 10
Tel. 9972) 74 02 67

17867 CAMPRODON

ELECTRICITAT
COLLBONI

ELECTRODOMÈSTICS

50 ANYS AL VOSTRE SERVEI !

INFORMACIÓ MUNICIPAL

PER FI TENIM ITINERARIS PER PASSEJAR PER LA VALL

El Patronat d'Iniciatives Econòmiques, organisme amb representants de l'Ajuntament i dels sectors econòmics de la vila, constituït el passat mes de març, ha posat ja fil a l'agulla. La primera iniciativa de l'entitat ha estat la publicació d'un seguit de fulletons amb vuit itineraris per la vall de Camprodon més un de general. Aquesta informació, reclamada constantment per diversos visitants, culmina la feina d'un grup de voluntaris que han marcat itineraris i han arrenjat i desbrossat camins per fer-los transitables. La presentació dels fulletons *Caminar per la Vall de Camprodon* que seran augmentats amb nous suggeriments per a caminadors, va ser molt concorreguda i des de les oficines de turisme s'han repartit a dojo. Així mateix l'Ajuntament ha encarregat el Pla Especial de Camins a l'arquitecte Bernat Catllar. El pla consisteix en una investigació històrica dels camins per fer-ne un catàleg amb la seva titularitat i, finalment, un pla de gestió d'aquests camins amb la intenció de millorar el que sens dubte és el nostre principal actiu: el medi natural. D'altra banda el fulletó de Camprodon "Vine i tornaràs" ha estat editat en llengua francesa i anglesa. També s'ha posat una TV que dona la informació del canal local a l'oficina de turisme.

A través del Departament de Treball i fons europeus s'han pogut contractar tres persones per a l'ofici-

cina de Turisme de Camprodon, sense que hagi suposat cap cost addicional per a l'Ajuntament. I per últim destacarem la reunió del Patronat amb la Mancomunitat de la Vall de Camprodon, amb els alcaldes i representants del sector turístic a fi d'intentar coordinar els esforços de tots en el tema de la promoció turística de tota la Vall.

LES ESCOLES, POSADES A PUNT

L'Ajuntament ha aprofitat la pausa de les vacances d'estiu per millorar els diferents centres escolars del municipi. En l'escola Dr. Robert s'ha plantat gespa al costat de la pista poliesportiva, s'han canviat les xarxes de les porteries, s'ha millorat la calefacció, canviant els cremadors i instal·lant termòstats a les aules. S'ha fet la cuina nova i s'ha repassat el pintat de les parets i millores en l'electricitat. Per últim s'han refet els sostres dels porxos.

A l'escola Germans Estabanel·l s'hi ha instal·lat un dipòsit pel gas-oil de la calefacció i s'han reparat trossos de façana malmesos. Al centre de

Secundària, malgrat que és competència estricta de la Generalitat, l'Ajuntament hi col·labora per mantenir les millors condicions possibles. S'ha reparat el teulat i properament es refaran les tanques exteriors. Ensenyament ha refet el sistema de clavegueram de l'edifici. A la Llar Infantil s'hi ha fet una cuina nova i s'hi ha instal·lat també, un dipòsit de gas-oil de la calefacció, a més d'obres de fusteria i de pintat i la neteja dels soterranis.

MATIOSKA S.L. EMPRESA DE SERVEIS

929 75 96 51

- NETEGES
- JARDINERIA
- CONSTRUCCIONS
- REPARACIONS
- CANGURS
- CÀTERING
- IMPORTACIÓ I CONSTRUCCIÓ DE CASES NÒRDRIQUES

DEMANI EL NOSTRE CATÀLEG !!

INFORMACIÓ MUNICIPAL

PEP SARRAIA

CONDICIONEN LA PISTA FORESTAL DE BEGET

Després de reiterades peticions per part dels veïns de Beget i de l'Ajuntament, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca invertirà l'any que

ve 20 milions de pessetes per condicionar la pista forestal entre els nuclis de Beget i Oix. Les obres consistiran a netejar voravies, retirar les pedres que han caigut i construir setze esculleres de contenció. Aquesta acció era necessària perquè l'estat de la pista era lamentable i perillós per conductors i caminants. La pista continuarà però inacabada perquè encara no existeix cap projecte per obrir el tram d'un quilòmetre i mig que ha d'unir Oix i Hortmoier.

Aquesta tardor l'Ajuntament arrenjarà el teulat de l'església de Beget, ja que les greus filtracions posaven en perill les millores interiors. Els 8 milions de pessetes seran aportats per la Generalitat, la Diputació, el Bisbat de Girona i l'Ajuntament.

Una millora substancial en el subministre d'aigua a Beget podrà realitzar-se el proper any a través del Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat en el seu programa de nuclis agregats.

PEP SARRAIA

L'ESPERIT DE LA FONT NOVA, RECUPERAT

Amb la presència de nombrosos camprodonins i estiuejants, la nit del sis d'agost es recordarà com la de la inauguració oficial del passeig de la Font Nova remodelat. S'ha donat a la il·luminació un paper essencial en aquest passeig al costat del Ritort, que s'ha volgut que mantingués la seva antiga i llegendària personalitat.

PEP SARRAIA

C/. Bastiments, 7
Tel. (972) 74 09 61
Fax (972) 13 01 94

construccions

FREIXENET-CAMPRODON, S. L.

17867 Camprodon
(Girona)

INFORMACIÓ MUNICIPAL

L'ESPORT A CAN PASCAL I EL NOU PRAT

Per la festa major de Sant Patllari va inaugurar-se la zona esportiva de Can Pascal: el nou camp de futbol, els vestidors i les pistes de tennis, amb la presència de representants de la Generalitat, la Diputació i el Consell Comarcal. També va inaugurar-se oficialment la nova plaça del Dr. Robert, el Prat, autèntic centre de trobada a les nits estiuenques.

NOUS LLUMS DINS DEL MONESTIR

Coïncidint amb el Festival de Música Isaac Albè-niz, va inaugurar-se la nova il·luminació interior del monestir de Sant Pere, finançada per l'Ajunta-ment.

MILLORA LA SEGURETAT A ROCABRUNA

La carretera de Rocabruna ha estat pintada de nou, cosa que millorarà la visibilitat especialment quan hi ha boira, i ben aviat es procedirà a l'eixam- plament del pont que hi ha al davant de Can Po i a la construcció d'una barana nova. Amb la futura col·locació de noves tanques protectores al llarg de la carretera es completarà aquest pla de millora de la seguretat d'aquesta carretera, que ha estat reivindicat pels veïns de Rocabruna.

El 3 de juliol la comissió de govern de l'Ajunta- ment es va adreçar al Consell Comarcal demanant la construcció de la xarxa d'aigües de Rocabruna. L'A- juntament s'ha adreçat també en repetides ocasions a la Generalitat per aconseguir aquest servei. Rocabru- na és l'únic nucli del municipi que no el té i les admi- nistracions responsables hauran de donar resposta per resoldre aquesta mancança.

**Pub
2000**

INFORMACIÓ MUNICIPAL

PROBLEMES AMB L'AIGUA A FONT RUBÍ

Diferents problemes de rebentat que ha patit la xarxa de distribució de l'aigua a Font Rubí va provocar que a principis d'estiu hi hagués problemes als habitatges d'aquesta zona. El concessionari de les aigües de la urbanització té el sistema de captació en males condicions. L'Ajuntament de Camprodon va actuar subsidiàriament a fi de garantir el subministre.

No obstant això, s'haurà de procedir a una millora substancial del sistema i, si és necessari, demanar responsabilitats al concessionari.

NO QUEDAR-NOS SENSE AMBULÀNCIA

L'Ajuntament de la Vila de Camprodon juntament amb els consistoris de la resta de la vall està contribuint a pagar els honoraris del xòfer de l'ambulància de la Creu Roja. Només amb els fons de què disposa i sense aquesta ajuda i col.laboració, l'assemblea local de la Creu Roja quedava qüestionada la viabilitat de mantenir el servei de l'ambulància per a la Vall.

EL PRESSUPOST DEL 1997

TANCA AMB SUPERÀVIT

El passat 22 de juliol la Comissió Especial

de Comptes de l'Ajuntament va estudiar i emetre informe sobre els comptes municipals del 1997. Cal destacar que el resultat pressupostari d'aquest any ha estat un superàvit de 18.372.730 pessetes i que el resultat d'aquest exercici sumat al anteriors anys dona un resultat positiu (superàvit) de tresoreria per despeses generals de 29.903.244 pta.

L'AVINGUDA MARISTANY JA TÉ LLUM

S'ha procedit a fer una millora substancial a l'avinguda Maristany, en el llarg de 400 metres s'han col.locat nous punt de llum similars als del passeig Maristany, que donen el caràcter que correspon a aquest lloc tan significatiu de la nostra població.

També s'ha aprofitat l'obertura de rases d'aquesta obra per canviar tot el tub de la xarxa d'aigua potable. I s'està treballant a nivell de Diputació per fer possible la construcció de voravia al cantó dret de l'avinguda en la seva totalitat.

CANVIAT EL PARALLAMPS DE SANT ANTONI

L'Ajuntament i els Amics de Sant Antoni han procedit a canviar el parallamps de l'ermita ja que era del tipus radioactiu, un aparell molt freqüent quan es va posar, però que al llarg del temps s'ha vist que podria tenir efectes nocius per a les persones.

Bac de Sant Antoni, s/n.
17867 CAMPRODON (Girona)
Tel. (972) 13 01 25

INFORMACIÓ MUNICIPAL

LA NOVA RONDA URBANA SERÀ FINANÇADA AL 100%

La Diputació de Girona finançarà els més de 400 milions de pessetes que costarà la nova ronda urbana de Camprodon. Després de diverses converses del nostre Ajuntament amb la Generalitat i Diputació de Girona, s'ha arribat a la solució que farà factible la realització d'aquest nou vial. La Diputació hi aporta els diners i la Generalitat es farà càrrec de la realització de l'obra.

En aquests moments des del Consistori es tenen converses amb els organismes afectats a fi de definir el traçat i tipologia del vial per aconseguir que aquest serveixi per a les necessitats del nostre poble: un vial urbà, no una variant, un carrer del segle XXI per a Camprodon; l'alleugeriment de trànsit del casc antic a fi de poder actuar amb mesures que puguin potenciar-lo; i la dotació d'equipaments, aparcaments, al voltant del nou vial. Les converses avancen a bon ritme i esperem que en la propera edició de la revista *El Camp Rodó*,

us en puguem informar del resultat final. L'execució d'aquest projecte es preveu per a l'any vinent.

FINS A SEMPRE, JOAN ANTON

Des d'aquesta secció d'*Agenda Municipal* ens volem fer ressó de la sobtada mort el passat 13 d'abril de Joan Anton Garcia i Duran a l'edat de 43 anys, que fou regidor d'aquest Ajuntament en la legislatura 1987-1991.

El 17 d'agost les seves cendres les varen portar, familiars i amics, a Vallter, on s'ha col·locat una placa commemorativa.

El seu record, el seu treball pel nostre poble està amb nosaltres.

Joan Anton, fins a sempre!

PEP SARÀIA

HABITACIONS
amb bany, TV i calefacció

BAR - RESTAURANT
CUINA CASOLANA

EL FORN

C/. Josep Duñach "En Felixa", 9
Telèfons: 74 12 30 - 74 12 31
17867 BEGET

Els grups de CIU

Camprodon, vigila

Quan fa temps que les coses marxen bé, sembla que així ha de durar sempre, és el moment d'estirar fort el carro perquè no es pari, i de portar a bon port noves idees i projectes per a mantenir la inèrcia del moment.

Des de fa temps, la renda per càpita de Camprodon i la seva vall, ha estat puntera en l'economia del Ripollès; a primers d'agost han arribat noves dades de la comarca que apunten que el Ripollès és la segona comarca gironina en el creixement de la seva renda. És realment gratificant, però deixeu-me fer d'advocat del diable: em temo que Camprodon aquesta vegada no ha estat el motor d'aquest fet; jo diria que ens hem "apoltronat" un xic. Motiu, tal vegada el fet que apuntava en el meu encapçalament.

Avui un bon hotel o un restaurant el podem trobar arreu, el medi ambient ha sofert una millora qualitativa important, els rius, els pobles i els carrers del nostre país estan nets i endregats, els nostres paisatges segueixen essent idíl·lics, però la competència de la feina ben feta en molts indrets, fan que deixin de ser únics. La simbiosi de l'hotel·ler, restaurador, botiguer i la gent que vivim a comarques, ha d'estar íntimament lligada per fer que qui ens visita es trobi bé entre nosaltres, torni i ens faci bona premsa entre els seus familiars i coneguts.

Deixeu-me ser més eloqüent: si una persona que ens visita l'atenen molt bé a l'hotel, menja

molt bé, però al matí quan surt a donar un volt, al cafè on va fer un tallat l'atenen tard, el servei no és bo i li posen la llet freda, i quan als pocs minuts va a fer una compra i el tracte és eixut i no se l'atén com ell esperava, de ben segur que s'emportarà un mal record de la seva visita i aquells dos fets que podrien semblar insignificants es converteixen en el motiu per no tornar al lloc on s'han produït.

Industrialment el moment és bo, només cal mirar l'entorn. Ripoll disposa d'una zona industrial nova i, pràcticament esgotada la totalitat de la seva oferta, ja treballa per ampliar-la; Sant Joan dia a dia va consolidant el seu sòl industrial amb tres ofertes clares; Sant Pau de Segúries enceta la seva nova oferta i l'ocupació és alta.

Cal que el nostre poble es desperti, i que a part d'anar bé, sapiguem fer-lo anar millor. Si el tren se'ns escapa, difícilment el tornarem a agafar, la planificació cal fer-la amb molta antelació, amb oferta seriosa i consolidada. Si no és així, de ben segur passarà algun any encara de "bonoria", però el temps portarà els fets que ningú no vol a la nostra terra: aleshores no cal gemegar, val més preveure'ls ara. Ens locals, associacions, patronats,... Obriu els ulls i posem-nos-hi. Cal ser previsor i anticipar-nos al temps; ara és l'hora d'apuntar de dret i resoldre amb celeritat les necessitats previstes a curt i mitjà termini perquè tot marxi bé.

Aquest és el nostre desig i farem tots els possibles perquè es compleixi. ▣

1' Ajuntament

PSC

IND

ERC

De l'actual legislatura municipal (1995-1999), el 1998 és un any clau d'aquest període, un any que té final, que suposa continuació i que també és inici. Ens explicarem:

PROJECTES CONVERTITS EN REALITATS

Tots els ajuntaments aproven projectes, però de vegades molts d'aquests projectes no es converteixen en realitats, un equivocat plantejament que no correspon a les necessitats, pressupostos que no es poden assumir són motius que fan que moltes vegades aquests projectes dormin, una vegada aprovats, el somni dels justos en un calaix. Nosaltres quan hem plantejat el nostre programa d'actuació evidentment hem pensat amb el que era necessari, però així mateix amb el que era assumible. Per tant volíem i volem que els projectes deixin de ser així per convertir-se en realitats. Recentment s'han pogut inaugurar tres obres que il·lustren bé el que volem dir: la zona esportiva de Can Pascal, la remodelació de la plaça Dr. Robert i l'arranjament del passeig de la Font Nova, són obres d'un impacte positiu evident per a la nostra vila, que per a la seva realització han calgut fórmules diverses i imaginatives: el treball d'un grup entusiasta per tirar endavant els vestidors o allargar, en dues fases, una obra per així poder accedir, per dues vegades, a subvenció de la Generalitat, com és el cas de la plaça Dr. Robert.

TREBALLAR AVUI PEL CAMPRODON DEL FUTUR

Durant aquest any noranta-vuit haurà avançat d'una forma decisiva la revisió del Pla General. L'eina més important de planificació i de definició del Camprodon que volem, s'haurà fet en aquesta legislatura. Per a nosaltres és un gran repte, però alhora una gran satisfacció poder afrontar-ho. Tots aquells grans temes de futur que estan sobre la taula han de trobar resposta en aquests treballs: la potenciació del nostre casc antic com a gran centre d'atractiu cultural-comercial, la solució de la vialitat i aparcaments, la dotació de sòl per habitatge social,

la consolidació del nostre creixement, la creació de suficient sòl industrial per permetre noves implantacions o ampliacions de les existents, els nous equipaments.

OBRES QUE MIREN LLUNY

Hi ha realitzacions que tenen un abast positiu però limitat, hi ha altres tipus d'obres que s'afronten esporàdicament, el seu abast és prou important, el seu finançament és quantitativa-ment significatiu perquè superin el marc d'una legislatura municipal, són obres que només es poden fer de tant en tant però que el seu impacte positiu ha de durar al llarg de molts anys. Aquest any 1998 n'hauré iniciat dues d'aquestes: La primera, la redefinició de tot el sector de la Mare de la Font –Camp de la Vila–, Pla de Sant Ramon que ha de suposar un impuls de primer ordre a la nostra població. I la segona, que la Diputació de Girona assumeixi els més de 400 milions de pessetes que costarà la nova ronda urbana que alleugirà el trànsit del casc històric i que té un doble efecte positiu, la millora en si mateixa i el fet que aquesta ens serà finançada al 100%.

MANERES DE FER

Estem treballant en tot això, i volem fer coses sense demanar un sobreesforç als camprodonins, la hisenda municipal està sanejada i això sense posar més pressió fiscal. En moments difícils, hi ha poques subvencions, ens hem mogut a tots nivells, i hem procurat treure diners d'on fos possible (Europa, Estat, Generalitat, Diputació), el finançament de les obres són el millor exemple del què hem fet. Però no tot s'acaba amb el diners, volem governar i governem amb tranquil.litat, diàleg i intentant el consens, aquest és un parà-metre no material, que no té patró per mesurar, però sens dubte una gestió tranquil.la, un poble sense tensió, no genera beneficis partidaris, aquest tipus de gestió té un únic beneficiari: la globalitat del poble.

Aquest és l'esperit que ens mou. □

Els grups de l'Ajuntament

GRUP MUNICIPAL

Temps de dubtes

El nostre grup es va presentar a les eleccions municipals sota les inicials d'IC. Al sorgir el trencament IU-IC estem majoritàriament d'acord a no tornar-nos a presentar sota les inicials abans esmentades perquè seguim pensant que és necessària una esquerra social, progressista, ecologista, on no es produeixin les injustícies de sempre, on no triomfi la política del "tot s'hi val" que no té en compte les minories menys afavorides, els desastres ecològics que pot ocasionar la política que, en nom del progrés, de la modernitat, sovint trepitja els drets humans i el medi ambient. Resumint: "Pa per avui, gana per a demà".

Voldríem que, a partir d'aquest escrit, les persones que no pertanyen al grup, simpatitzants, votants, s'engresquin a suggerir, a trobar no només unes inicials (el nostre primer dubte) sinó també aquesta manera de fer política que pensem que IC per si sola no representa en aquests moments.

Hi ha un altre dubte tant o més primordial que l'anteriorment exposat. Quan vàrem compararèixer a les darreres eleccions municipals

teníem un objectiu: treure una representació que permetés desenvolupar el contingut del nostre programa en relació a la força política aconseguida.

La representació municipal es va assolir gràcies a un ampli nombre de vots.

La nostra incertesa neix quan ens preguntem si hem sabut treure el benefici polític que desitjàvem per al poble. Segurament, sigui per una manca d'experiència o per la precipitació en la presa de decisions imposada per l'equip de govern, s'ha donat més importància al treball diari, a la gestió, que a la visió política. És a dir, a com volem que sigui Camprodon en el futur. És cert que ha existit el debat amb els diferents grups polítics en alguns assumptes importants, però ens dóna la sensació que quan hem parlat d'un tema ja estava pràcticament decidida la forma com s'havia de tirar endavant. Per tant, la primera cosa que pensem que s'ha de canviar és el model de relació amb l'equip de govern, perquè tal i com està establert, no dóna peu al debat i a la incorporació de noves idees, interferint en la participació, un dels nostres objectius fonamentals. □

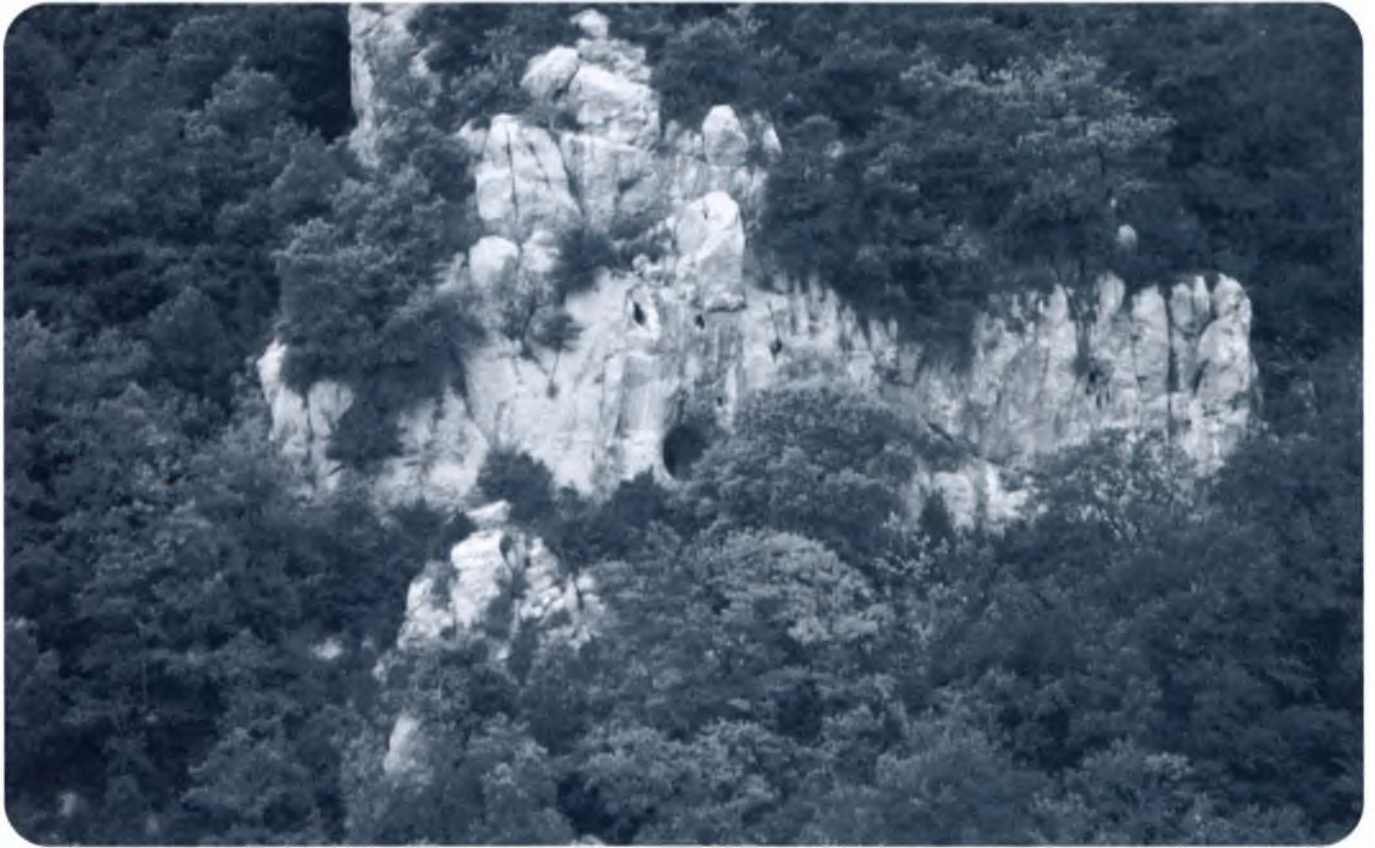
Isaac Albéniz, 1
Tel. 972 74 00 84

Cal Xec
EL REBOST DEL PIRINEU CATALÀ

17867 CAMPRODON
(Girona)

Patrimoni

Tuia del Maimons

La carta arqueològica de Camprodon

La comarca del Ripollès és una de les zones més antigues de l'anomenada Catalunya Vella, la seva història es remunta als orígens de la humanitat. Ara bé, aquesta gran importància històrica no té el seu reflex en la historiografia de la comarca ni, sobretot, en la investigació científica sobre aquest tema que s'està portant a terme actualment.

Aquesta mancança d'investigació és encara més accentuada quan es tracta d'aquells períodes històrics més reculats, és a dir, des de la Prehistòria fins a l'època Alt Medieval. Només existeixen treballs puntuals sobre zones, pobles o jaciments arqueològics molt concrets de la comarca, trobant-se a faltar un bon treball de síntesi que englobi i que expliqui quina ha estat la dinàmica evolutiva i històrica del poblament del Ripollès durant aquestes èpoques.

Creiem que per portar a terme aquesta tasca el mètode de treball més correcte és el de la investigació arqueològica i el de la posada en valor del patrimoni arqueològic que té la comarca, que per altra banda és molt interessant, però a voltes se l'ha mantingut en l'oblit o se l'ha ignorat.

Una altra contradicció rau en el fet que, darrerament, una part important dels esforços de reactivació econòmica de la comarca contempen el turisme com a font d'ingressos i, en canvi, no s'observa un increment de salvaguarda i foment del ric patrimoni existent per tal que esdevingui un atractiu turístic, en el seu vessant cultural.

I és per tot això, que volem donar a conèixer a través d'aquest article alguns dels resultats obtinguts amb l'elaboració de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic (Carta Arqueològica) de la comarca del Ripollès. Aquesta Carta forma part de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Catalunya que està duent a terme el Servei d'Arqueologia del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'any 1993 se'ns encarregà a nosaltres la seva realització.

Els resultats finals que s'obtingueren foren molt interessants i ja donen un primer avanç de l'evolució històrica d'aquesta comarca, fent un primer pas per conèixer millor l'evolució històrica de les terres que actualment formen la comarca del Ripollès.

Mines de les Ferreres

Però, què passa amb les troballes fetes en el terme municipal de Camprodon? Això és el que volem explicar, però abans volem dir que aquest inventari que presentem a continuació només contempla aquells jaciments arqueològics inclosos en l'Inventari del Patrimoni Arqueològic, sense contemplar aquells que estan inclosos en els Catàlegs de Patrimoni Arquitectònic, per això no parlarem ni de les esglésies ni dels castells que hi ha al municipi, que haurien de ser per ells mateixos motiu d'un altre article.

ÈPOCA PREHISTÒRICA

D'aquesta època tenim documentades diverses coves que varen ser ocupades en aquest període, a la vegada que existeixen en col·leccions particulars alguns materials arqueològics d'aquesta època provinents del terme municipal de Camprodon:

Casa falsa o cova del Sitjar

Es tracta d'una cova situada a la vessant dreta del torrent de l'Apallador o del Sitjar.

L'única intervenció arqueològica coneguda data de 1987 i la portà a terme el sr. J. Bertran. Hi localitzà molt poc material arqueològic, cosa que fa difícil establir una funcionalitat i una cronologia a aquesta cavitat.

Creiem que podria tractar-se d'un jaciment adscrit al període Calcolític, que s'usà com a lloc d'habitació. Ara bé, caldria realitzar-hi una actuació arqueològica metodològica per tal de confirmar aquestes hipòtesis.

Cova del Nevà

És una cova natural situada a la Serra del Nevà, prop de la urbanització de Font Rubí.

Tot i no haver-s'hi dut a terme cap intervenció arqueològica, aquesta cavitat presenta unes característiques propícies per contenir restes arqueològiques: potencialitat del sediment, bona situació, accessibilitat difícil que l'haurà preservat de les possibles explotacions.

La funcionalitat i la cronologia d'aquest jaciment ens són del tot desconegudes a hores d'ara, però creiem que per les característiques morfològiques que presenta podria tenir un ús no habitacional.

Tuta dels Maimons

Es tracta d'una cavitat natural, situada al nord-est del Castell de Rocabruna, en un cingle, a uns 70 metres sobre el torrent de les Arçoles.

Durant la dècada dels 60 s'hi portaren a terme excavacions arqueològiques realitzades pel sr. Joan Domenech i Moner, que donaren com a resultat la troballa de nombrosos fragments de ceràmica feta a mà, un botó de bronze i diverses restes òssies humanes.

Analitzant aquestes troballes, cal pensar en la funcionalitat sepulcral d'aquesta cova, sense descartar-ne, però, que s'usés també com a lloc d'habitació.

La cronologia que caldria atribuir-li la situariem entre el Bronze Antic (ceràmica amb decoració de cordó amb impressions) i el Bronze Mig (formes de vas carenat). I, com a curiositat direm que durant la Guerra del Francès aquesta cova s'usà com a rebost.

Trobadetes aïllades d'època prehistòrica

Destral de "Les Cabanyes": Es tracta d'una destral Neolítica, trobada

a l'any 1935 durant les obres de construcció d'un canal d'aigua davant la casa de "Les Cabanyes". És de color verd fosc, de superfície allisada i pulida. Presenta traces d'ús.

Destral de Resclussanys: És també una destral Neolítica, provinent de la zona de Resclussanys. És de basalt, pulida a la zona del tallant, de dimensions petites i de forma ovalada i estreta.

Rella de Resclussanys: Es tracta d'una Rella per llaurar del Neolític. Fou trobada a la zona de Resclussanys i és una troballa única a tota la comarca. És de diorita negra, de forma simètrica, molt pulida i amb traces lineals i de desgast.

Destral de Rocabruna: Una altra destral Neolítica, aquesta trobada a Rocabruna. És de diorita, pulida en l'extrem superior d'una de les seves cares i escapçada per l'altra.

Destrals de Bronze: Es tracta d'una col·lecció de destrals de bronze, de procedència i cronologia diversa. Però totes elles varen ser trobades al Ripollès.

ÈPOCA ROMANA

D'aquest període únicament coneixem alguns fragments d'antics camins que podrien tenir els seus orígens en aquestes èpoques i una explotació minera que podria haver començat a ser treballada pels romans.

Mines de Rocabruna o de les Ferreres

Aquestes mines estan situades prop de Rocabruna, cap al nord. La seva explotació sembla remuntar-se a l'època romana i va continuar fins les primeres dècades d'aquest segle XX.

El primer document escrit que dóna notícia d'aquesta explotació minera data de 1225, quan el rei Jaume I compra les mines de La Menera, al Bassegodà (La Garrotxa) d'on s'extreu la galena que serveix per fer la revoltura per tractar el mineral de plata que s'obtenia a Les Ferreres.

Així, sabem per altres documents posteriors que de Les Ferreres s'extreia plom, plata i coure.

Actualment es conserven tres boques de les mines i gran quantitat de galeries. Però creiem que valdria la pena portar-hi a terme un bon estudi arqueològic per conèixer més dades sobre quina ha estat l'evolució d'aquesta explotació.

Destrall nº 2

Via de Coll d'Ares

Es tracta d'un tram d'una antiga Via, que tot i no pertànyer al municipi de Camprodon, creiem que val la pena incloure'l perquè formaria part del camí que uniria les mines de Les Ferreres (citades amb anterioritat) amb l'anomenada Via del Capsacosta (brancal de la Via Augusta i que unia les terres del Ripollès, Garrotxa, Empordà i Vallespir), al seu pas per Coll d'Ares.

El tram de Via que es conserva parteix del cim del Coll d'Ares, dirigint-se cap al Coll de Vernadell. Per adaptar-se a la topografia del terreny està construït en serpent, fent zigzagues, a base de tramades rectes i corbes molt tancades. La seva calçada està pavimentada amb lloses planes al centre i amb blocs de dimensions més considerables en els seus límits externs.

Creiem que se li pot atribuir una cronologia d'època romana, amb continuïtat medieval i moderna.

Via del Sitjar

Es tracta d'un tram d'una antiga Via que podria relacionar-se per la seva banda est amb el camí que unia Oix i Beget, passant per Sant Miquel de Pera; i per la seva banda oest comunicaria amb l'anomenada Via del Capsacosta (ja explicada anteriorment), en el sector situat entre La Ral i Camprodon.

El seu sistema constructiu està adaptat totalment a la topografia del terreny; està construït en serpent i conserva alguns trossos de calçada empedrats i altres retallats a la roca natural (pissarra).

Creiem que se li pot atribuir una cronologia d'època romana, amb continuïtat medieval i moderna.

ÈPOCA MEDIEVAL

D'aquesta època existeixen molt pocs jaciments arqueològics coneguts, tot i ser la del gran resorgiment d'ocupació. Això ve motivat pel fet que l'interès historiogràfic s'ha centrat únicament en les gran obres monumentals d'aquest període (esglésies i castells), deixant de banda l'estudi de com vivia la gran majoria de la població.

Necròpolis de Sant Cristòfol de Beget

Durant la realització de la Carta Arqueològica del Ripollès, l'estiu de 1993, vàrem descobrir un nou jaciment arqueològic. A la plaça que existeix darrera l'església de Sant Cristòfol de Beget, davant de l'absis, hi localitzàrem una zona d'enterraments, un cementiri. En aquell moment les restes humanes afloraven a la superfície, degut a unes fortes plujes i a l'erosió constant que patia el paviment (de terra) ja que en el lloc hi havia una circulació elevada de vehicles rodats.

Es tractava de l'antic cementiri de Beget, abans d'estar situat en el seu actual emplaçament. Aquest fet convertia aquest jaciment en una descoberta molt interessant, ja que si s'hagués excavat i estudiat podria haver donat molta informació sobre la població de l'indret des de l'època moderna fins almenys el segle IX, moment de fundació de l'església. Ara bé, el desinte-

rés i la desídia de les autoritats competents varen portar que aquest jaciment passés totalment desapercbut, i fins i tot destruït parcialment, quan es pavimentà amb formigó la plaça.

Així doncs, es perdé de nou una oportunitat única de poder escriure una pàgina més de la Història de Camprodon i rodalies, a través de la investigació arqueològica.

Trobades aïllades de l'època medieval

Làpida Gòtica: La seva procedència és desconeguda, però la localitzàrem en un jardí d'una casa particular de Camprodon. Es tracta d'una làpida de marbre que conté una inscripció funerària i una representació decorativa. Està escapçada pels seus laterals i per l'extrem inferior. El tipus de lletra de la inscripció és gòtica i de la representació decorativa només se'n conserva un petit fragment que dificulta la seva interpretació.

Espasa del Castell de Camprodon: Es tracta de la fulla d'una espasa medieval, provinent segons el seu propietari del Castell de Camprodon, en el Puig de les Relíquies. Presenta el tallant acanalat.

Fins aquí, doncs, la nostra petita aportació al coneixement històric i patrimonial d'un municipi tant important històricament, però tant oblidat per la investigació històrica rigurosa, sobretot pel què fa a jaciments arqueològics.

Durant el procés de realització de la carta, 1993

L'entrevista

Quan va néixer, el 20 de juny del 1936, en una població mitjana del Japó, li van posar de nom Shiro: *Shi*, perquè era el quart fill de la família, i *ro* perquè era home.

En Shiro és una persona de caràcter amable i simpàtic. Desconfiat amb les entrevistes, es presta a *El Camp Rodó* per oferir-nos un breu recorregut per la seva vida. La seva professió: sexador de polls; el seu nom: Shiro Uehara.

— *Ens agradaria saber quan i perquè deixes la teva terra, el Japó.*

— Em van oferir un contracte de dos anys per anar a treballar al Brasil, prop de São Paulo. Era en una granja d'un japonès que era la número u en importància, a Sudamèrica. Això va ser en els anys 1959 i 1960.

— *Com va estar, el canvi, deixar la teva terra per anar a un altre continent, a un altre lloc totalment diferent?*

— Quan jo hi vaig arribar, el Brasil era un país que tenia cent anys d'antiguitat en immigració. Per tant, hi havia una colònia important de japonesos. Això va comportar que no tingués neces-

sitat d'integrar-me a un país nou, ni d'aprendre l'idioma, que en aquest cas era el portuguès. El que sí que em va costar molt va ser adaptar-me al menjar.

— *Quan acabes aquests dos anys al Brasil, què fas?*

— M'ofereixen un contracte de deu anys en una cooperativa de Barcelona, la Unió Avicultura y Cunicultura, i l'accepto.

— *Explica'ns què és un sexador de polls acabats de néixer.* — En Shiro encén una cigarreta i es disposa a detallar-nos en què consisteix la seva feina, fent servir indistintament el seu català o el seu espanyol tan peculiars.

— Es tracta, posant el dit al darrera del poll nascut, de separar els mascles de les femelles. Les femelles es fan servir de ponedores d'ous, mentre que els mascles, que creixen ràpid, serviran pel nostre consum alimentari. És una feina molt pesada, que vol molt de sacrifici.

— *Per a fer aquesta feina, vas necessitar alguna mena d'estudis específics, o bé és un do que teniu els japonesos?*

•
“Fer de sexador de polls és una feina molt pesada, que vol molt de sacrifici.”
•

LLOGUER D'APARTAMENTS,
LOCALS COMERCIALS i
PLACES DE PÀRQUING

Carrer Catalunya, 15
Apartat de Correus, 48

Telèfons: (972) 74 02 64
17867 CAMPRODON

BATLLE

PROMOCIÓ i VENDA D'HABITATGES

En Shiro Uehara, un japonès de casa que ens descobreix qui va ser primer: l'ou o la gallina...

上 原 四 郎

— Bàsicament era qüestió de molta pràctica. Un catedràtic d'una Facultat de Veterinària del meu país va investigar sobre aquest tema i va presentar els seus resultats en un congrés d'Avicultura als Estats Units, l'any 1936, i es va aprovar aquesta professió. A partir de llavors, el Ministeri d'Agricultura del Japó va començar a ensenyar aquesta feina i a enviar sexadors per tot el món.

— *Quin grau de fiabilitat té, aquesta feina?*

— En aquells anys ens exigien un 98% de garantia. En aquest moment, se'ns permet un error d'un màxim de 5 per mil.

— *Barcelona...*

— La veritat és que hi tenia molta feina, per a mi no hi havia ni Nadal ni Cap d'Any. Estava molt ocupat. La meva intenció era, inicialment, complir

amb aquest contracte i després tornar al meu país, però... Aquí sí que vaig tenir problemes d'adaptació, sobretot amb l'idioma. La veritat és que els primers anys ho vaig passar una mica malament.

— *Tenim entès que a més a més feies altres feines.*

— Sí, però relacionades amb la meva feina. He estat professor a l'Escola Industrial de Barcelona. Tenia 60 alumnes i només en van aprovar dos. Com he dit abans, en ser una feina molt pesada i que requereix molt d'esforç, molts ho deixaven

córrer. També he treballat per a la Generalitat, per l'Ajuntament de Barcelona i pel govern espanyol. A més, he voltat per treballar i ensenyar a bona part de l'Estat.

— *Recordes alumnes?*

— I tant! En Jaime Ribera, el sr. Cuenca, que era catedràtic a la Facultat de Veterinària, i d'altres que no recordo el nom.

PEP SAFRANA

Cafè - Bar

☎ mòbil: 908 64 53 44

Carrer Nou, 4
17867 CAMPRODON
(Girona)

També vaig tenir com alumne a Joan Manuel Serrat, amb qui encara, si ens veiem, fem petar la xerrada.

No ens aclareix si en Joan Manuel Serrat era

— *Què va ser primer, l'ou o la gallina? –Es posa a riure:*

— No sóc el més apropiat per contestar a una

En Shiro, la Rosa i els convidats el dia del casament.

un bon sexador. Insisteix en què no veu que la seva vida pugui tenir interès pels camprodonins, remarcant que sovint ha tingut problemes amb les entrevistes. Abans d'entrar a parlar de Camprodon, li plantejem que ens agradaria fer-li una foto amb un ou en una mà i una gallina en l'altra. Imaginant que la seva resposta seria la de dir-nos si estem tronats, ens diu, en canvi: ...”Y de dónde sacaremos la gallina?”

qüestió tan científica, però segons el meu parer, diria que la gallina.

Com heu pogut llegir, en exclusiva per El Camp Rodó, en Shiro aclareix un dels enigmes de la humanitat.

— *Del Japó a Camprodon, via Brasil i Barcelona.*

Com va ser, això?

— Això també ho voleu saber? Doncs perquè em vaig casar amb una camprodonina, la Rosa Costa.

•
“...Al principi sí que tenia la sensació de sentir-me observat.”
•

Club Tennis Camprodon

— Squash, Curssets de Tennis —

Bac de Sant Pere, s/n.
Tel. i Fax: 74 08 12

17867 CAMPRODON
(Girona)

明 美

— *Com us vàreu conèixer?*
 — La Rosa ajudava a la seva tieta, que era perruquera a Barcelona, i jo la tenia de veïna. En aquell temps, al barri ens coneixíem gairebé tots, i organitzàvem excursions. Vam aprofundir la nostra relació en una d'aquestes excursions, al Montseny. Després, ja se sap, ens vam casar i vam fixar la nostra residència a Camprodon.

— *A l'hora de casar-vos, va sorgir algun problema?*

— No. La meua religió (budista) em permet casar-me amb una persona cristiana sense haver de renunciar a la meua. Ens vam casar al monestir de Sant Pere, i el rector es va portar molt bé.

— *Com va ser, l'arribada a Camprodon? Perquè aquí sí que el canvi devia ser brutal. La gent del poble, com et va rebre? Et vares sentir incòmode, estrany? Et miraven diferent?*

— Home, la veritat és que la gent em va rebre molt bé. He de dir, però, que al principi sí que tenia la sensació de sentir-me observat. Tenia la impressió que era un poble tancat.

— *I Camprodon, què et va semblar (típica i tòpica pregunta que es mereix una no menys típica i tòpica resposta):*

— Molt bonic. Molt fresc. Bé.

— *Continuem. T'has integrat bé, després de tants anys?*

— Sí, sí, cap problema. Ja sabeu que a mi m'agrada molt pescar i caçar. He estat membre d'aquestes societats.

洪 浩

— *Has tornat al Japó?*

— Sí, hi he anat alguna vegada.

— *I la teua família, hi ha estat?*

— No, ja vénen els meus nebots aquí.

— *Enyores el teu país? Hi tornaràs per a viure-hi?*

— No. Pensa que he viscut molts més anys aquí que al Japó. No penso tornar-hi per a viure-hi: totes les arrels i referències les tinc aquí.

— *La idea que tenim dels japonesos és que sou gent molt disciplinada. Ens imaginem en Shiro cada matí fent gimnàstica i exercicis...*

— No! Ni una cosa ni l'altra.

— *Anem acabant. Sembla que l'edat no passi, per a tu. Com t'ho fas?*

— Calla, que estic ben "cardat"!

— *Fa temps tenies un Fiat 1400 i presumies de fer el trajecte Barcelona-Camprodon en dues hores! Fins que un dia...*

— Per imprudència d'un altre conductor, i per no xocar amb ell, vaig quedar penjat amb el cotxe al pont de la Gleva. Varen ser uns moments molt durs, i vaig tenir sort d'un senyor de Vic que em va ajudar. De totes maneres, no és veritat que presumís de ser el qui feia el trajecte més ràpid.

陽 子

Shiro Uehara...
 qüestió d'ous!

信 子

◆ Joan Anglada.

C/ València, 11
 17867 CAMPRODDON
 (Girona)

CAN FRANÇA
 ARTICLES DE PELL

Telèfons
 Botiga: (972) 13 00 01
 Part.: (972) 74 00 12

Entitat

Aquest club, tal com és avui, fou fundat l'estiu de l'any 1974. A Camprodon ja es jugava a futbol en la dècada del 1910-1920. Es jugaven partits amistosos i només a l'estiu. El nom d'amistosos era anecdòtic, ja que eren disputats amb rivals forts dels pobles de la comarca o de les comarques veïnes: Sant Joan de les Abadesses, Ripoll, Sant Quirze de Besora, Montesquiú, Borgonyà, Olot, Anglès, Ogassa... En aquests partits vàrem tenir jugadors valiosos i recordats encara avui: en Peret de can Beia, en Pitu Garcia, en Víctor Puigmal, en Manent Gran i el Petit, en Casaponsa, en Pitu Solans, en Nasi Colom, en Torallas, en Rigat, en Mas de Xaxàs, en Pitu Busquets, en J. Rubies, en Toni de ca la Carne, en Pitu Banasta, en R. Moret, en Pitu Cabanya (aquests tres darrers de Llanars), i també dos o tres nois de Vilallonga. Aquells anys era tot molt bonic, i es valorava molt poder jugar els partits d'estiu.

El camp d'esports al passeig Maristany, als anys vint d'aquest segle.

•
» *Era el 25 de juliol del 1914 quan el senyor Ramon M. Puigmartí, com a primer president del Club de Tennis Camprodon, inaugurà les instal·lacions del passeig Maristany.*

Durant la dècada 1950-1960 es continuà jugant partits amistosos, partits on l'equip local de Camprodon treia bons resultats, i en què les ganes de guanyar eren immenses. D'aquest temps recordem jugadors com Climentete, Terradellas, A. Claret, Sayola, Toni de ca la Carne, Gil Tòfol, "Zarra", Sistaller, Ortiz, Quel de can Ten, Guitart, Planella, "Fitipaldi", Isern I, Isern II, P. Puigmal..., i més de quatre que no recordo.

FUSTERIA

Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 – Tel i Fax (972) 74 08 38 – 17867 CAMPRODON (Girona)

La Unió Esportiva Camprodon

La temporada 1974-1975 i la 1975-1976 es va començar a jugar la lliga d'aficionats. La temporada 1976-1977 ja es va jugar a 3a. Regional, i a la següent temporada 1977-78 es quedà campió de grup havent de jugar una promoció amb el Tona i l'Abadesenc. D'aquesta època cal recordar jugadors com: J. Busquets, Poch, Monturiol, Planella, Claret, E. Vila, Colomer, Soto, Velasco, Luengo, Costa, Emilio, F. Vilà, X. Collboni, Puigmal, Callejón, R. Vila, Garrigolas, Romans, Padilla, P. Busquets, Rosell, Blanch...

A la dècada dels noranta hem tingut la sort de gaudir d'un nou camp de futbol i de l'acabament,

enguany, dels nous vestidors. Esperem tenir-hi tantes alegries com en l'anterior Camp de la Vila, i per a fer-ho possible confiem amb jugadors com: Vergés, Bui-xeda, Collboni, Casanovas, Ten, Riera, Sala, Lluís, Solà, Juncà, Rigat, Martí, Romans, Toti...

De tants bons jugadors que han passat per la Unió Esportiva Camprodon o que hi són actualment, potser n'hi ha que no s'han nombrat: perdoneu! L'oblit és humà. □

L'equip de la U.E. Camprodon, temporada 1997-1998.

➤ *Un aficionat de la U.E. Camprodon*

MOLTS

**Carrer Sant Roc, 26
Camprodon**

Articles de regal **ORIGINALS**: figures de fusta,
bijuteria, làmpares, etc.

DETALLS

En Surroca de jove. Va poder desenvolupar la vocació de pintor a casa mateix.

En Manel Surroca obre la porta del seu pis dels Quatre Cantons i et mira amb un somriure afable, de genuïna simpatia. El seu aspecte físic és excel·lent i de seguida mostra una gran agilitat mental, un gran nervi.

Mostra, també de seguida, la franquesa de qui toca de peus a terra i coneix els límits del seu territori. Està *estupendo* als seus 81 anys, que va fer el febrer passat. Ningú no diria que els té.

El que sorprèn més és la seva ment desperta, sensible, potent, potser més encara que el cos, tot i que ja diem que està en bona forma. Es nota que fa treballar durament les neurones, com si les sotmetés a una constant tensió, a una fèrria disciplina, a un rept. És alt i manté un aire distingit i, per qui no el coneix, un pèl distant. Sembla i no sembla de Camprodon. Vull dir que podria ser alhora de qualsevol altre lloc: és cert que parla amb els trets dialectals camprodonins, però té una mena de segell individual, una reserva interior que el fa ser d'enlloc i de tot arreu

Manel Surroca

El poder de les neurones

alhora. S'asseu en el silló i s'està callat uns segons: se li endevina certa suspicàcia a deixar-se fer aquest retrat. "No vull recordar segons què", diu, "vull parlar només de mi com a pintor". Per un moment, un instant quasi imperceptible, el cansament, la soledat, la ferida que va deixant el temps lluiten per emergir del seu interior i dibuixar-se-li en el rostre, però en Surroca mostra un impuls vital a prova de bomba, com si se servís de les seves neurones ensinistrades i del seu doll potent de veu per alçar-se veloçment i mostrar un quadre del qual està especialment content.

"Sense la pintura m'hauria mort", diu. "Et dona una riquesa interior que és el que et fa aguantar". És un paisatge d'una verdor intensa—"el verd de Camprodon, que és una maragda", diu— amb una casa de teulat vermell ubicada al mig i unes figures geomètriques a cada banda. En Manel ha dit ja una frase que repetirà: "sóc un solitari, un alarb". Però els seus motors vitals estan en marxa davant del seu quadre: en Manel no és mai tan ell mateix com quan parla de les arts, de la pintura i dels seus misteris i secrets. "Jo no pinto per imitar el paisatge. He de mamar el paisatge per treure'l després segons el moment anímic. I es pateix perquè el que surt no és mai el que havies pensat."

La seva vocació va poder desenvolupar-se lliure d'obstacles a casa. El seu pare, Jacint Surroca, era sabater i feia aquarel·les i decorats per al teatre. Els jocs infantils d'en Manel i el seu únic germà, l'Anton, que va morir als 25 anys, estaven centrats en el dibuix. El pare, en aquest racó amagat del Pirineu i tot i les, en principi, migrades perspectives materials dels oficis artístics, va animar sempre la vocació de tots dos fills. En Manel té penjats al menjador i al dormitori alguns quadres del germà pintor. "La mare deia als amics: aneu a treure en Manel de casa que

FINQUES CAMPRODON

Carrer València, 43 — 17867 CAMPRODON

Tel. i Fax 972 74 02 52 – Mòbil: 909-43 96 06
Tels. particulars: 972 74 08 72 – 972 70 32 77

Administració - Compra - Venda
de finques
Assessorament fiscal, laboral i
jurídic
Assegurances

radiografies al capvespre

s'està tot el dia allà encaparrat", diu en Surroca, recordant aquella dèria que el posseïa des de tan aviat a la vida i que ja no l'abandonaria mai, un mena d'enfebriment que el portaria a sacrificar moltes coses.

Amb 17 anys se'n va anar, sol, a París. Aviat és dit. Va aprendre l'ofici al taller de l'escultor Claret, que era parent seu. Recorda que els pares estaven contents que marxés i que més endavant, quan van anar maldades –en Manel tornaria a Catalunya poc abans d'acabar-se la Guerra Civil– “els revolucionaris van amenaçar el pare demanant-li on era, apuntant-lo a la paret”.

A París va passar-se a l'escultura, diu, per no competir amb el germà Anton, que també havia començat a pintar. De París, meca dels grans artistes, guarda moltes anècdotes: va fer de jardiner en el jardí d'unes senyores que li oferiren com a regal un Delacroix autèntic que ell va rebutjar; i fins i tot, només una nit, va fer de ballador professional per a senyorettes que llogaven balladors que les animessin. I a part del frenesí lliure, després i aventurer de la joventut, en Surroca va poder palpar de prop els treballs dels seus admirats impressionistes: Cezanne, Van Gogh, Seurat. Té quadres que són identificables amb els treballs d'aquests grans mestres, exercicis de l'aprenent que vol apropiari-se dels recursos dels qui en saben molt. Per passar-los després pel sedàs de la seva personalitat, la seva particular alquímia de raó i sentiments de resultats imprevistos.

I és que en Surroca, en pintura, a la qual tornaria al cap de poc, podria ser definit com un experimentador constant i infatigable amb estils, tècniques i temes. “La qüestió és anar descobrint coses”, diu. I en aquesta recerca mai esgotada

segurament s'hi amaga el seu pols vital, aquests esperit i físic imbatibles. Entre les impressions de la capital francesa li queda, tants anys després, l'haver vist el *Guernica* de Picasso al pavelló espanyol de l'*Expo* parisenca i un curiós petit deix afrancesat a la parla, l'empremta d'un país i una cultura en l'esperit esponjós, il·lusionat del jove camprodoní adelerat per absorbir i aprendre.

Torna a l'Espanya desfeta per la guerra, però en la narració d'en Surroca hi ha poques al·lusions a la penúria i crispacions de la postguerra. Parla sobretot de la malaltia fatal del germà, a qui ajudava a muntar una exposició tràgicament truncada, i de les primeres passes professionals a Barcelona, al taller d'en Marés, i dels seus primers premis. El del 1948, del concurs de dibuix del Círculo Artístico: tres mil pessetes que en Surroca es gastaria “en caballets, pintures i teles”.

Participaria, poc després, en el grup Lais, paral·lel al del Dau del Set, on va signar el *Primer Manifest Negre*, un text revulsiu, recorda, contra l'art oficial, el dogmatisme, i totes aquelles coses contra les quals els joves inquiets de totes les èpoques i tots els àmbits han volgut sempre anar, sempre amb la mateixa fúria i ganes de trencar tot el que han pogut, que mai ha estat tant com pretenien. “Volíem provocar la discussió i, si era possible, l'escàndol”, diu en Manel. “Els triomfadors sempre provoquen, van contra corrent”, afegeix. I recorda, per exemple, com en Dalí, a qui va tractar, era un home “completament normal”, que canviava automàticament el xip, és a dir, agafava l'aire de surrealista excèntric amb què va vestir el personatge públic, davant del primer periodista que se li acostava.

»A París, va fer de jardiner i, una nit, de ballador professional per animar senyorettes que en llogaven.

Excavacions, Obres i Venda d'àrids

Josep Colomer

Plaça La Fia, 3
Tels. 972 74 05 00
908 - 16 48 02

17867 CAMPRODON

radiografies al capvespre

Aboca en Manel damunt la taula un reguitzell de retalls de diaris, alguns força esgroguets, i de la seves explicacions se'n desprèn una espècie d'ambivalència o de conflicte o d'incomoditat amb Barcelona i amb el món de l'art, o millor diríem amb el mercat de l'art. Parla de la duresa del tracte econòmic dels marxants, ofegadorament negatiu, des del seu punt de vista, per als artistes; de la gran quantitat de pintors de gran vàlua oblidats; de com les necessitats comercials acaben imposant-se sobre els gustos estètics; i, també, de petites mesquineses que semblen inherents a tots els sectors i, per tant, deuen ser-ho també a això que anomenem la condició humana.

La pressió persistent d'una realitat hostil desperta en moltes persones la temptació permanent a encongir-se, a retirar-se, a abandonar-ho tot, especialment en aquells esperits massa sensibles o que han somniat massa de joves. No és aquest el cas d'en Manel Surroca: la seva febre per pintar ha estat massa poderosa perquè es rendís, perquè la realitat el vencés. "Jo no pinto perquè em

El jove pintor al seu taller. Diu que ha pintat tota la vida.

coneguin", diu, "sinó perquè m'agrada pintar".

Esmenta d'altres premis i fites artístiques: el Premi de Pintura Catalana del 1954, la seva feina a la Sala Gaspar, o com a professor a l'Escola de Belles Arts, "entrar a l'edifici de la universitat a un autodidacte com jo em semblava un sacrilegi", diu. Es va casar amb la Conxita, i explica que va intentar que els seus pares baixessin a Barcelona, que la seva dona va patir un avortament, i que tot un seguit de circumstàncies el van portar a tornar a Camprodon, on seguiria el negoci dels pares: "venia sabates però estava a dintre pintant", diu ràpidament.

Ja hem dit que en Manel Surroca és una persona posseïda per una vocació gairebé obsessiva. La sabateria "Can Gona" era, per tant, un establiment per calçar els peus dels qui hi entraven, i en

Manel era, rera el taulell, el dependent elegant, atent, bromista; a la rebotiga, però, s'hi reservava el refugi per desllorigar les seves passions: era la rebotiga el racó físic i espiritual on hi bullia la baralla quotidiana del pintor amb el pinzell, la tela i els fantasmes interiors; on es purgava de la duresa i la insubstantialitat del món. "Amb la sabateria desapareix la preocupació pels diners. Vius sense preocupar-te de res i puc pintar el que em dona la gana", diu en Manel, que no s'està de dir que vendre era un plaer. Però el negoci va donar-li, sobretot, remarca, la llibertat per seguir pintant els seus quadres bells i enigmàtics.

»És molt dur despertar-se sol, anar a dormir sol. El quadre és un diàleg amb un mateix, et recrees en el quadre. És gratificant.

Can JOANIC

**HOSTAL
RESTAURANT
BAR**

Carrer Bell Aire, 1
Tels.: 972 74 12 41
Mòbil: 989 500 302

17867 BEGET (Girona)

radiografies al capvespre

A la sabateria el visitava Joan Ponç, pintor màgic, de poderós subconscient, que visqué els seus últims anys a La Roca, qui va reafirmar els camins pictòrics d'en Surroca. "Mai no he pogut deixar de pintar. El dia de Nadal, a la clínica amb la Conxita, dibuixava constantment en un rotllo de paper de vàter que després vaig regalar a les enfermeres", diu. O mostra un dibuix fet amb bolígraf i paper de la Conxita al seu llit poc abans de morir, l'any 1994.

De la seva dona, filla d'estujejants barcelonins, a qui va conèixer, no obstant, a Barcelona, diu: "entenia la vocació, em veia de seguida l'estat d'ànim. Sortia a vegades del taller buit, enfadat perquè no m'havia sortit res, i ella em veia i no em deia res, perquè l'hauria engegat. Havia de tenir molta paciència". És aquesta absorció per l'art que converteix els artistes en sers autocentrats, a vegades *ariscos*, amb aquest punt de reconcentrament, —alguns parlarien d'egoisme— que sembla fer-los posar la vocació pel damunt de tot, fins i tot pel damunt dels qui els envolten.

Guarda en Manel altres quadres de la Conxita, amb els seus ulls grossos, la mirada fonda, com amansida pel pes de la realitat. Ensenya també el flascó on hi guarda la pedra, enorme, que li va créixer en el fetge, la bola devoradora, un nus que acabaria tallant-li el fluir de la vida. Quedaran, per sempre, en alguns quadres d'en Manel, els ulls immensos de la Conxita, la dona que el va comprendre i estimar.

En Manel, en una foto recent. Pintar el manté viu.

La tarda s'ha anat esvaint i en Manel recorda ara, sense l'embaïfament de la nostàlgia, certs ambients barcelonins que va freqüentar durant el que en diem la joventut. Ambients agradablement mòrbids, de tibiesa sòrdida, a l'estil d'un Toulouse-Lautrec, que eren animats per figures com Raquel Meyer, la Bella Dorita o la Chunga. Els records es barregen amb les il·lusions, els quadres, el dolor, el color de la tardor, les anècdotes xispejants. El magma informe, de colors imprecisos, de l'existència.

Per damunt de tot queda l'enejable vitalitat, una pàtina saludable d'antisentimentalisme, i aquesta empenta per atrapar la vida en un tros de tela. "El meu triomf", diu, "és que després de tot el que he passat, encara sóc vigent, no faig pintura de rutina, pinto sempre amb interès a fer quelcom."

Als vuitanta-un anys, quan molts dels que hi arriben esperen quiets, fent poc soroll, el moment, com se sol dir, que els arribi l'hora, per a en Manel Surroca la vida té encara el poderós, impagable alicient de l'aventura, de voler resoldre l'enigma. De plantar-se davant del quadre, fent tragar les neurones, barrejant colors, sense saber on recoi anirà a parar. "Estàs sol com una òliba. És molt dur despertar-se sol, anar a dormir sol. El quadre és un diàleg amb un mateix. Et recrees en el quadre, és gratificant. Perquè les coses no són mai com semblen." □

Càmping
Bungalows
Hostal
Restaurant

Roures

Avda. El Mariner, 34-36
Tel. 972 74 70 00
Fax 972 74 71 09
17864 SANT PAU DE
SEGÚRIES
Vall de Camprodon
(Girona)

Opinió

Complint una comanda

Quan vaig rebre l'encàrrec de la Meritxell, un article en el número de *El Camp Rodó* que preveia com a tema central els estiuejants, de seguida vaig acceptar. Diverses eren les raons del meu assentiment. La comanda provenia de la Meritxell, cap de fracció més progressista i vital d'una tribu familiar que per raons que no són del cas, veia jo submergida en un aiguabarreig de nostàlgia i melangia.

Que la Meritxell fos l'ànima de la revista camprodonina i de tantes altres coses, em feia somniar en un futur generacional molt millor que el present, en el que, com diria el poeta, tot era possible i tot estava per fer. L'encàrrec a més em permetia a mi, antic col·laborador de *El Pont Nou*, retrobar-me, negre sobre blanc, amb el batec col·lectiu de la vida, que ara s'expressava a través d'un nou mitjà informatiu.

Vaig comentar-li que per a un capgròs com jo, que havia descobert la seva identitat ciutadana, a partir de la identificació i estima, des de la infantesa, a la vall on havien nascut els seus pares, potser seria bo donar a conèixer l'existència d'un invisible fil conductor, un fil roig, entre els maresmenes capitalins i els devots seguidors de sant Patllari. Posaria fil a l'agulla explicant el perquè durant el mes d'agost els mataronins ens saludàvem pel carrer valència com si tanmateix passegéssim per la nostra Rambla, practicant un esport il·lurenc per excel·lència, com és tocar ratlla, que consisteix a fer petar la xerrada amunt i avall, de can Bundansi a Can Cuadrado o a l'inrevés, i sant tornem-hi.

Tot xerrant, començàvem a fer una llista interminable de camprodonins-mataronins o mataronins-camprodonins, molts d'ells amb origen familiar en aquestes contrades, d'altres que ja feia anys s'havien sentit atrets per la bellesa de l'indret. Passàvem llista, jo mateix, la tieta Maria i l'oncle Miquel, la seva filla Rosa i en Ramon, en Joan de can valent, els Vilaseca Bertranpetit,

la noia de can Galí, la Remei Picart (regidora de Mataró), la Mercè Planelles i tants d'altres.

Els estiuejants a la vall també n'eren una bona colla. Els Martí-Coll, els Guanyabens, els Roca i els Nonell a Beget, els Casanoves a Molló i els Petit a Setcases.

Altres capgrossos s'havien fet camprodonins treballant a Vallter, en Vizcaíno, en Busqué, un altre temps en Punsola. D'altres, havien instal·lat negoci restaurador, com en Fortià a la Roca i la família Torroella a can Jan. Hi havia també gent de cultura, com el traspassat escultor Villèlia i la seva muller, la pintora Magda Bolumar.

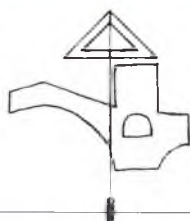
Tot xerrant vàrem convenir que la relació entre Mataró i la Vall de Camprodon donaven per molt. Eren tan intensos els lligams cívics, culturals i comercials entre ambdues poblacions que, mig en broma, com era propi del tarannà de la Meritxell, ens vàrem encomanar a fer les oportunes gestions davant l'autoritat pertinent per a procedir a l'agermanament dels dos municipis.

Pocs dies abans de marxar cap a Chamonix, on pensava arribar al cim del Montblanc, em recordà el compromís de fer-li el lliurament de l'article i aprofità per comentar-me que durant tres mesos s'estaria a Mataró, excavant el seu subsòl, afegint-se a la llista de la doble ciutadania, encara que en el seu cas fos temporal.

Malauradament, no he aconseguit lliurar-li l'article. La gent de *El Camp Rodó* me'l reclama per un número que ja no compaginarà la Meritxell i que ja no parlarà d'estiuejants. Em diuen que parlarà de la vida, del civisme, de l'amor a la muntanya, a la gent i al país. De l'arqueologia, de música i de Camprodon vist a través d'uns ulls riallers i amables.

La melangia i la nostàlgia s'han convertit en dolors neguit per l'absència, lluitant avui entre el record del seu compromís vital que ens empeny altre cop a fer-ho sempre tot, doncs tot encara és possible.

◆ Jordi Surinyach i Romans.

CONSTRUCCIONS

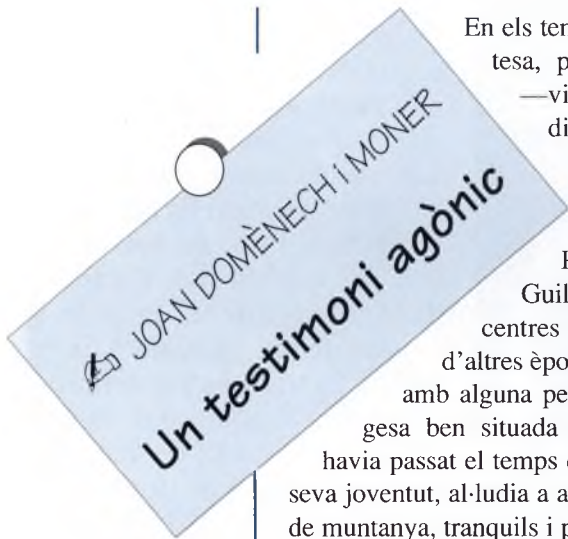
**TRIADÚ
SUÑER, S.L.**

C/ Bastiments, 3
Apartat de Correus, 47
Tel. i Fax: (972) 74 10 33
17867 CAMPRODON

Opinió

La ploma convidada

En els temps de la meua infantesa, parlar de Camprodon —vila que no coneixia directament— o de Sant Hilari Sacalm, per posar dos exemples, un del Pirineu i un altre de les Guílleries, era evocar dos centres d'estiueig senyorial d'altres èpoques. Sempre topaves amb alguna persona de família burgesa ben situada que, en explicar on havia passat el temps de les vacances, en la seva joventut, al·ludia a algun d'aquests pobles de muntanya, tranquils i pacífics.

Vulguessis o no, en la ment d'aquell infant que llavors jo era, hi anava prenent cos la imatge d'un lloc excepcional, d'un paisatge idíl·lic, ple de verdor, de prats extensos, de passeigs agradables, de camins tranquils, de rius, fonts i racons ombrívols..., un paistage que anava perfilant, no solament a partir de les descripcions que me'n feien, sinó més aviat a partir dels contrastos que jo m'imaginava comparant-ho amb el poble de marina on jo vivia. Si aquí hi feia calor, a muntanya hi havia de fer fresca. Si la riera de Lloret anava ben seca, a Camprodon el riu devia portar aigua. I així amb altres referències.

De fet, en aquells anys, la gent havia canviat de parer i la moda era anar a estiuejar a la costa. A muntanya, la gent ja no hi tenia tanta tirada i, en tot cas, seguien anant-hi els qui hi tenien xalet. A vegades les vacances eren fraccionades en dues parts: una es passava a la costa, i l'altra a la muntanya.

Quan vaig conèixer Camprodon de veritat, molts anys després, no vaig haver de canviar gaire el clixé que en tenia impressionat a la retina de la fantasia. Era una vila atractiva, amb alguns elements d'arquitectura antiga —el pont, sobretot—, que em van seduir de seguida. I el paisatge que l'envoltava era realment sedant, tranquil·litzador.

De l'època de l'estiueig senyorial en

quedaven encara algunes cases o torres d'una estimable dignitat arquitectònica. Algunes ja romanien gairebé sempre tancades, fet que presagiava un trist final, més pròxim o més tardà. De tots aquells xalets me'n cridava l'atenció un, potser perquè aquest sí que mai el vaig veure obert. Per això tenia un aire una mica fantasmagòric.

Era el que es troba cap al final del carrer Freixenet, a tocar de la carretera de França, quasibé davant de la fàbrica de les galetes Pujol. Des de fa uns anys he tingut ocasió d'anar-lo mirant sovint. La bona fila que encara feia quan el vaig veure per primera vegada —deu fer una trentena d'anys— s'ha anat esvaint. No sé qui deu ser el propietari. Potser ja no interessa ningú. Els elements ornamentals han anat caient un darrera l'altre. Les parets, mig esberlades, ens ofereixen ara la visió d'una mena de cos ple de nafres que encara no està prou ferit de mort per caure del tot a terra. La teulada principal s'ha anat esfondrant i en el sostre immediat hi ha crescut una aulina que emergeix per entre les teules vidriades. La coberta de la torre quadrada, concebuda de forma piramidal a quatre vessants, encara resisteix heroicament i, segons els raigs del sol, encara reflecteix la llum amb interessants efectes cromàtics.

L'estat en què es troba l'edifici no permet endevinar ja cap altre final que no sigui l'enderrocament definitiu. La indiferència, l'especulació, el que sigui, l'han condemnat fa temps. I va desapareixent lentament, amb recança, arrancant lamentacions dels qui hauríem preferit que quedés com a testimoni d'aquell passat que evocava al principi. El vell xalet, ara, és com un cos mal ferit, que es manté dret per una mal entesa dignitat, però que potser preferiria una mà eutanàsica que li apliqués el tret de gràcia i l'esborrés del mapa. Segur que els camprodonins s'estimarien més recordar-lo veient fotografies antigues, on se'l veu amb tot l'esplendor, que no pas anar-lo contemplant en una agonia permanent, trista i solitària. □

Joan Domènech i Moner

Nascut a Lloret de Mar el 29 de juliol de 1943.

Actualment exerceix el càrrec de Coordinador Territorial de Cultura de la Generalitat, a Girona.

És mestre i llicenciat en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Col·laborador de diverses revistes i mitjans de comunicació.

Ha publicat uns deu llibres, bàsicament d'història, la majoria referits a la seva vila nadiua, a la Costa Brava, a la Selva o a fets de les comarques gironines.

Vinculat familiarment a Beget, ha dedicat a aquest poble un llibre i un opuscle, a part d'algun altre treball.

-IMATGES

que han estat notícia

Una Festa Major de sis dies

Elecció de la pubilla 1998

Suriñach va ser molt aplaudit perquè com a bon camprodoní que és va donar una visió molt exacta del poble i de la gent que hi viuen.

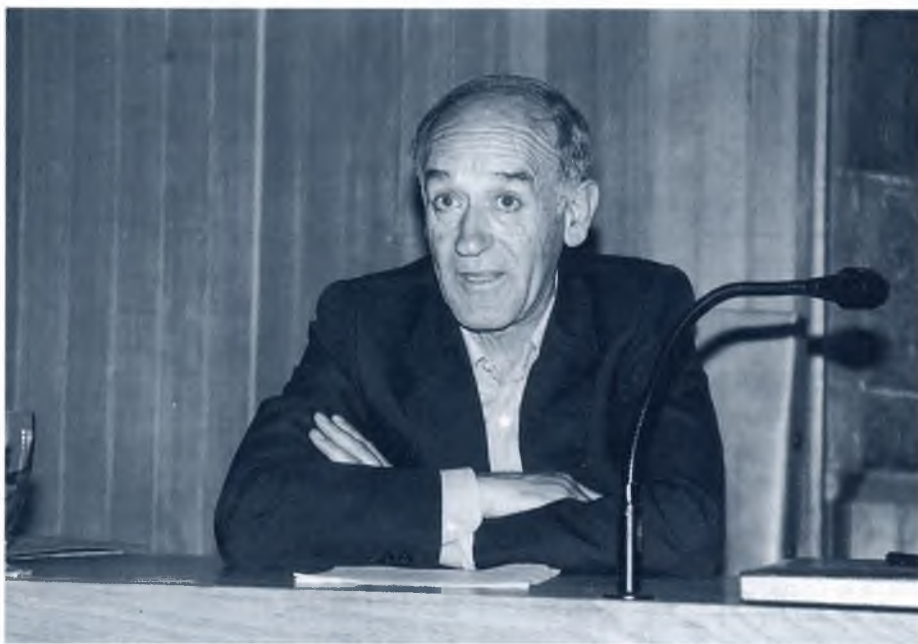
A la nit, al Casal Camprodoní va arribar una estrella que brilla molt en l'escena barcelonina. El cert és que l'actriu Mont Plans oferia la seva obra de teatre "Chaise Longue". L'actriu ens va definir el seu personatge com "una copletista passada de moda, una dona que ho ha donat tot per fer carretera i trepitjar escenari, que ha hagut de triar entre seguir una vida normal d'aquestes còmiques cantant

FOTOGRAFIA COMA

Aquest any el primer dia de la festa major es va escaure en divendres.

Un dels actes que van encetar la Festa Major va ser la presentació del llibre "Relats de Frontera" de Llorenç Torrent. El dissabte va arribar el primer plat d'aquesta festa que aquest any ha estat tan llarga. N'hi havia per a tots els gustos. Al matí es va organitzar un Gran concurs de Petanca que aplegava afeccionats de les comarques d'Osona, la Garrotxa i el Ripollès. A la tarda, i a la Sala d'actes de l'ajuntament Antoni Suriñach va pronunciar el pregó d'aquest any. El parlament de

En Toni durant el pregó

FOTOGRAFIA COMA

MAPFRE

JOSEP ANTONI ROVELLÓ MARTÍ
AGENTE DE SEGUROS
Nº REGISTRO 2900

C/. Freixenet, 18 – Tel. 972 74 11 21 – 17867 CAMPRODON

Asseguri la seva 2ª residència
a partir de
11.000 ptes./any

IMATGES - que han estat notícia

couplés, però que és una dona vitalista que sempre mira endavant i no té ganes de jubilar-se, encara que faci molts anys que “fa carretera i que trepitja escenari”. L’alternativa a tot això era a la plaça del Carme, on tocaven grups com Fang, Psycophonie, entre altres.

El diumenge era el dia de Sant Patllari. Els actes es van començar amb una triangular infantil de futbol al Nou Camp de la Vila. Després vàrem tenir una Cercavila amb la Cobla Principal de la Bisbal que juntament amb els gegants de Camprodon, la Violeta i en Fresquívol es van encarregar de portar la gresca per a tots els carrers de la

Inauguració de les pistes i concert de l'escola de música.

C. Ventura

Consultors, S.L. Carrer Freixenet, 6. baixos – Telèfon 972 13 03 08 – 17867 CAMPRODON (Girona)

Cristina Ventura i Carpintero
Economista

FISCAL
LABORAL
MERCANTIL
COMPTABILITAT

-IMATGES

que han estat notícia

FOTOGRAFIA COMA

Vila. A les dotze del migdia, tal com marca la tradició, el punt de reunió era a l'església Parroquial de Santa Maria. Quan va haver acabat l'ofici es va realitzar la primera fotografia popular. Per acabar d'arrodonir un matí tan mogut, a la mateixa plaça es va oferir un vermut i una audició de sardanes a tots els assistents.

La tarda del diumenge va començar amb més futbol, aquesta vegada es disputava un partit entre la Unió Esportiva de Camprodon i l'escola de futbol de la Garrotxa. Més tard va arribar el torn de les inauguracions, primer les pistes de tennis municipals, i després la plaça doctor Robert. Una altre inauguració que es va fer va ser la de l'exposició de programes de festa major en el mateix Casal Camprodoní. En aquesta tarda tan moguda, en el mateix Casal Camprodoní, es projectava la pel·lícula "Novio de alquiler" i a la plaça Doctor Robert es tornava a celebrar una audició de sardanes.

I finalment va arribar el vespre. Els més joves ja ens fregàvem les mans perquè amb una agenda com aquella la gresca estava assegurada. A les deu de la nit i als quatre cantons hi havia la tradicional serenata. Després, al pavelló esportiu hi havia un ball amb la "Principal de la Bisbal" on es va escollir la pubilla d'aquest any. L'afortunada es diu Anna Pagès Mingorance, de 21 anys. La nit del diumenge va culminar amb una gran despertada per tot el poble amb la Txaranga Ardoa Barrura, que va culminar a la discoteca Petres on vam poder menjar coca i xocolata.

El dilluns va ser un dia de traspàs. A les cinc hi havia una quina al Casal de la Gent Gran. A la tarda, tots els amants de la sardana es van reunir a la plaça del Carme ja que hi

Exposició de l'Esteve Moreno

Fàbrica de mobles

Martí Magret

Crta. Sant Joan, 21
Telèfons: 972 74 01 81 i 74 01 48

17867 CAMPRODON
(Girona)

IMATGES — que han estat notícia

havia Sardanes a càrrec de la Principal de Cadaqués. El mateix dilluns, els alumnes de la nova escola de música Isaac Albèñiz van ser els protagonistes d'un concert al Monestir de Sant Pere de Camprodon. A la nit, tots teníem les bicicletes a punt perquè hi havia la tercera edició del bici-crucis. Després, una vegada més, tothom cap a la plaça Doctor Robert perquè hi havia un ball amb els Dusminguets.

Tots frisàvem per al dimarts perquè el dia 23 de juny és el dia que a Camprodon hi ha festa en sessió contínua. El cert és que al matí tothom va anar a la font de Sant Patllari a dinar mongetes amb llonganisseta. Havent dinat hi va haver un concurs d'estirada de corda. Després, com qui no vol la cosa, innocentment, la gent es va començar a mullar, fins a quedar xops del tot. Després la Txaranga va començar a tocar i vam baixar en cercavila tot ballant i cantant pels carrers de

Concert del Festival Isaac Albèñiz

Exposició de flors

Camprodon, en els quals anàvem demanant aigua a tots aquells que sortien pels balcons a saludar la cercavila. A la plaça Santa Maria hi va haver una parada obligatòria perquè hi havia un bany d'espuma. El final del trajecte va ser en el Pont Nou on els més agosarats van fer el primer bany de la temporada en les fredes aigües del riu Ter. La nit del dimarts era nit de revetlla. A l'altre cantó de la palanca hi va haver un castell de focs artificials que va deixar bocabadat a més d'un camprodoní. Després, l'orquestra Plateria era al pavelló per amenitzar el ball de revetlla.

Aquest any semblava que la festa major no s'acabaria mai, però el seu punt i final va arribar el dimecres. La tarda hi havia un espectacle infantil amb el Mag Leri. Després sardanes a la plaça d'Espanya amb la Principal de Berga. En el Pont Nou hi va haver "ponting". Tots aquells que ho desitjaven podien experimentar la sensació de lligar-se en una corda i

Jardí
Piscina
Pàrquing

HOTEL
MARISTANY
RESTAURANT
* * *

passeig Maristany núm. 20
17867 CAMPRODON
Tel. 972 13 00 78
Fax 972 74 07 78

-IMATGES

que han estat notícia

Imatge d'un entrenament nocturn de la Unió Esportiva Camprodon en el nou Camp de Futbol de la Vila

llençar-se al buit des d'una mena de tarima que hi havia instal·lada en el capdemunt del pont. A la mateixa tarda i en el Casal Camprodoní es projectava la pel·lícula "El desafío".

Durant el mes de juliol, la Coral Camprodon va oferir el seu concert d'estiu al Monestir de Sant Pere de Camprodon. El cert és que els cantaires de Camprodon van invitar dues corals més en aquest concert. L'una va ser la Coral l'Arpa de Barcelona i l'altra la Coral Luis Iruarrizaga Abesbatza. En aquest mateix sentit, també cal destacar els tres concerts que es van celebrar en el marc del Festival de música Isaac Albèniz

Aquest mes d'agost van passar per Camprodon dos cantants, Pau Riba i Jaume Sisa, dos "Actors Gramàtics" van oferir un concert al monestir de Sant Pere de Camprodon.

Aquest any va arribar la quarta edició de la festa del Segar i el Batre a Camprodon. Els actes es van iniciar a les deu del matí a les planes de Can Pascal. Amb aquesta festa s'intenta recuperar una de les feines més tradicionals de pagès que s'ha anat perdent amb l'arribada de les màquines al camp. Una colla de pagesos de la Vall de Camprodon van agafar els volants i es van dedicar a segar el blat que hi havia plantat i el van deixar a punt pel dia 23 d'agost que es va celebrar la festa del Batre amb les batoies i les màquines.

➡ Rosa Maria Marcer.

C/. València, 14
Tel. (972) 74 00 97

PLANAS
JOIERIA - RELLOTGERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

IMATGES

que han estat notícia

Pat MacDonald.
Pub 2000, dissabte 29 d'agost

El públic era molt heterogeni: habituals del 2000, forasters de cap de setmana, algun despatxat fent temps entre copa i copa, i una gran majoria per gaudir de la "rara" oportunitat d'escoltar un músic de la talla de Pat MacDonald. Per a molts, Pat MacDonald va néixer el 29 d'agost a mitjanit, però escoltant-lo, t'adonaves que aquell personatge portava "molta carrera".

El 2000 es va convertir en una caldera de rhythm'nblues, de rock descamisat, balades acústiques de derrota, i les bufetades de country-folk americà a la cara amb personalitat pròpia. Tot plegat amb una rauxa emocional que, ateses les circumstàncies del dia en què va tocar, no sabies ben bé si provenien del cantant o del propi desequilibri emocional de cadascú de nosaltres.

En Pat MacDonald va presentar els seu primer disc en solitari "Pat MacDonald Sleeps With His Guitar" (En Pat MacDonald dorm amb la seva guitarra), mentre s'atrevia amb versions dels Stones, Nirvana i Bob Dylan, que sonaven com si ell mateix en fos l'autor. Sempre amb un especial control de la temperatura ambiental, demostrant que amb un simple blues (una nota, l'harmònica i cops de peu) et pots posar el públic a la butxaca, i fer que la complicitat ja sigui total al cap de dues hores de música sense concessions.

El concert de l'any a Camprodon i comarca. Tal com sona.

◆ Joan Busquets.

C/. Catalunya, 13
17867 CAMPRODON

Restaurant
LA MURALLA

TEL. 74 09 00

Especialitats en Peix

-IMATGES

que han estat notícia

Pau Riba & Jaume Sisa

Monestir de Sant Pere, 16 d'agost

Repassant el recull de premsa de la presentació de l'espectacle "Actors Gramàtics" coincidien a dir que: Sempre ens han dit que cantem malament i ara volem demostrar que cantem pitjor.

Amb més de mitja hora llarga de retard (coses d'en Pau), una barreja de públic que no sabia ben bé què trobaria, ovacionava l'entrada al Monestir de dos dels infants terribles de la nostra cultura, i aquests dies, tots dos han arribat als cinquanta anys.

Un cop asseguts i després de buidar una sèrie d'objectes a quin més kistch al damunt de la taula, començaren a esquitxar els seus escrits.

Un introvertit Jaume Sisa obria tanda, Una lectura, banyada de surrealisme, que ens acostava a

l'absurd de les coses. Una visió particular de seu món irreal i galàctic. Amb una presència austera, mirada innocent i de caire trist.

Un Pau extrovertit amb aspecte desafiant i mirada agressiva ens portava a unes lectures treballades i acurades, amb tanta densitat que es feia difícil digerir-ho. Uns textos que es podien desengrunar i et portaven a milers d'interpretacions. En definitiva, un Pau multicolor.

En uns moments d'encefalograma pla, és d'agrair tenir a davant dos personatges que et facin bellugar la terrassa, que t'enviïn cops a l'estómac (i més avall), fins al punt d'aconseguir que la meitat del respectable considerés que havia estat una presa de pèl i l'altra meitat estiguéssim a punt d'agafar una embòlia de plaer.

Llarga vida!

❖ Joan Anglada.

Tel. i Fax:
972 13 00 09

Immobil·liària

Vall de Camprodon

Passeig de la Muralla, 1

CAMPRODON

API 120

-IMATGES

que han estat notícia

Actes culturals a Beget

El dia 27 de juny es va dur a terme a Beget, per iniciativa dels veïns i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Camprodon, *La Punyalada*, amb els esbarts dansaires d'Olot i de Torroella de Montgrí. El dia 8 d'agost a la Plaça de Beget vam poder gaudir de l'òpera *Il Trovatore* a càrrec de la companyia d'Òpera de Barcelona. Ambdós actes van comptar amb molta afluència de públic.

Jordi Pau Martínez, de Beget

En els darrers campionats d'Espanya de natació, celebrats els dies 8, 9 i 10 d'agost a les piscines Bernat Picornell de Barcelona, en Jordi va aconseguir resultar Campió d'Espanya en 100 m i 200 m esquena i subcampionó de 200 m papallona de la Categoria Junior.

El nadador de Beget havia obtingut amb anterioritat els títols de Campió de Catalunya en 50 m, 100 m i 200 m esquena i subcampionó en 50 m, 100 m i 200 m papallona.

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Llibres

Últimament s'han editat una sèrie de llibres que fan referència a la nostra comarca, o bé han estat escrits per veïns nostres.

Els hem llegit i us els presentem per si us bé de gust conèixer-los una mica.

Així cuinen les dones de la Vall. És el títol que l'ADVAC ha fet possible. Són cent catorze receptes que les seves associades, filles d'aquestes muntanyes o vingudes de fora, ens descobreixen i expliquen en tot detall. Plats de tota classe i per a tots els gustos, començant per una "Sopa de pa amb mandonguilles" i per acabar amb les "Rosquilles de cafè".

La Pesta negra en Camprodon. Una vegada més, en Carlos Serra Vidal, com aquells miners incansables, excavant en els vells arxius, entre papers polsosos i engroguits, ha posat a la llum nous documents oblidats de la nostra història. Documents que ens expliquen com va quedar el nostre poble després de la pesta de 1348, que va deixar reduït a la meitat del seus habitants. Inclou, també, notícies inèdites i molt interessants sobre greuges i fogatges.

Relats de Frontera. És el segon volum de la col·lecció. Per no perdre la memòria, en Llorenç Torrent ens fa un nou lliurement de les seves vivències durant aquells anys difícils de la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial, en els quals la nostra frontera era un pas invisible, però constant de gent que la creuava per tots cantons. A vegades per poder sobreviure fent contraban, a vegades per salvar la vida no caient en mans de l'enemic.

Gent del meu país (1). Primera entrega d'una sèrie de petites biografies anecdòtiques de persones que, d'una manera o altra han estat lligades a la comarca de Camprodon, explicades per en Manel Pujol. Hi ha gent de tota classe, de dalt, de baix, del mig i de la vora. Des d'en Joan Isern-Batló, el gran botànic setcasí, al conductor de diligències Britlli, a l'Alexandre Galí o a mossèn Tussell.

Viatge als orígens. Els humans som diferents genèticament, com ho som culturalment o lingüísticament. Quines són les causes d'aquesta biodiversitat? Com es va originar la nostra espècie i com es va diversificar alhora que es dispersava geogràficament? I, encara més, quin futur ens espera com a espècie? Qui som? D'on venim? Cap on caminem? Totes aquestes incògnites ens són desvetllades en aquest llibre.

El Camp rodó a Internet

Ens coneixeu? Som la colla del Planet. Per tot arreu on anem, "arrasem". I ja ha arribat un moment que l'espai se'ns ha fet petit... Per això volem colapsar les línies internàutiques amb la nostra pàgina web. L'adreça és:

<http://www.usuarios.intercom.es/camprodo>
i l'E-Mail: camprod@intercom.es.

Donem a conèixer qui som, les activitats que fem i la Vall de Camprodon a través de fotografies dels pobles, la natura, el patrimoni cultural, l'entorn, la gastronomia de la zona, restaurants, informació d'interès general: activitat, pisos de lloguer..., i altres coses que creiem interessants.

Si entreu, no oblideu d'escriure'ns al nostre llibre de visites; els vostres comentaris i suggeriments seran molt ben rebuts.

Plaça del Carme, 16
17867 CAMPRODON

Bar Canigó

ENTREPANS PER A EMPORTAR Tel. 972 74 06 33

Cartes al Director

Les persones que vulguin veure publicada la seva carta, hauran d'adreçar-la a la seu de *El Camp Rodó* (vegeu requadre).

És imprescindible que les cartes vagin signades amb nom, cognoms i DNI, encara que hi pot figurar un pseudònim a l'hora de publicar-les (cal indicar aquesta preferència).

Revista *El camp Rodó*
Secció Cartes al Director
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

Per manca d'espai, *El Camp Rodó* es reserva el dret de publicar les cartes i de resumir-les si és necessari.

Per a la seva publicació, se seguirà un rigorós ordre d'arribada a la direcció de la revista, i no s'exclourà cap carta en funció del seu contingut.

El Camp Rodó agraeix les col·laboracions dels seus lectors.

Agraïment

■ Us escric unes ratlles per agrair-vos el vostre interès en fer-me arribar la vostra revista *El Camp Rodó*. Efectivament, la vaga de correus en va retardar la recepció: les que m'havíeu enviat inicialment van arribar pràcticament al mateix temps que la darrera de l'11 de maig.

Va ser amb molt de gust que vaig escriure unes pàgines sobre els meus records de vicari a Camprodon i he passat una bona estona llegint les confessions dels vicaris, així com la resta de la revista. La trobo molt interessant i em sembla un bon signe de la vitalitat de la vostra vila. Felicitau de part meua al Consell de Redacció!

Jordi Bachs,
Sant Quirze del Vallès.

Error lamentable

■ El passat núm. d'*El Camp Rodó* (abril 98, plana 43 a *Imatges que han estat notícia*) feïeu ressò de la nit de les menudes estrelles sota el títol: *Play Back Infantil*

La junta de l'ADVAC us demana que rectifiqueu aquest error, ja que degut al gran esforç que vàrem posar tots junts, amb l'Amadeu, per fer que aquests petits artistes sortissin damunt l'escenari amb la seva pròpia veu, no és just que aquest festival sigui anomenat *Play Back*.

ADVAC (Associació de dones de la Vall de Camprodon)

■ *El Consell de Redacció d'El Camp Rodó lamenta l'error denunciat per l'ADVAC en la carta anterior i en demana sinceres disculpes. Prenem merescuda nota per esmenar l'error en futures ocasions.*

Esmena

■ *En el número 5 de la revista El Camp Rodó, i dins el tema central "La nit", es va publicar un diccionari de nit en què una de les entrades era "Hooligans". Vull aclarir que aquest nom de cap manera feia referència a un grup de joves del poble que s'anomenen així, sinó al concepte genèric. El cas és extensible a totes les altres definicions.*

Joan Anglada

Exposició d'objectes sacres a l'Església de Santa Maria

L'església de Santa Maria de Camprodon es caracteritza per la seva gran nau central, sobre la qual s'obren diverses capelles laterals, cadascuna amb una imatge i un espai de culte. Segurament recordareu que a la darrera d'aquestes capelles, per la banda de l'esquerra, hi solia haver sovint els estris necessaris per als rituals dels enterraments. I segurament no recordareu, perquè pràcticament no es veien, els caps d'angelets que, en un guix blanc i ben treballat, decoren les quatre cantonades del sostre de la capella. Bé, doncs ara podeu contemplar perfectament aquests rostres d'àngel, a més a més de tota la capelleta reformada en el seu conjunt. I és que aquest és l'espai on s'hi han dipositat, de manera molt correcta, una bona col·lecció de peces d'art sacre procedents de les diferents parròquies i esglésies dels pobles de la Vall.

En aquest nou petit museu, fruit de l'esforç de mossèn Joan Soler i gràcies a la col·laboració del Bisbat de Vic, que hi ha aportat el sistema de vitrines, alarmes i demés aspectes pràctics necessaris, hi podem contemplar peces boniques i de valor tant artístic i material com espiritual. Hi ha, per exemple, una preciosa creu processional, de fusta i llautó, que és del segle XIV i que procedeix de la parròquia de Sant Pau de Segúries. Aquesta és la peça més antiga, i una de les més atractives. També de temps reculat, del segle XV, hi figura un respall del cor, de fusta tallada, que procedeix de Santa Maria de Camprodon. La col·lecció conté diverses bacines, una de molt bonica amb la imatge de la verge del Roser, de Santa Cecília de Molló, i una col·lecció de reliquiars.

Hi ha, a més a més, Píxides (petites capsas usades per a portar la Comunió als malalts), totes dels segles XVIII-XIX, Copons, Calzes i Crismeres (contenien els olis sagrats), Canadelles, i fins una Matraca, que ve de Molló i que és del segle XIX. Les Matraques s'usaven durant la Setmana Santa, per al ritual infantil, però no innocent, de "matar jueus". Hi ha corones d'argent i de llautó que coronaven imatges santes dels altars de la vall, i ceptres tamb, d'argent que lluien les imatges de les Mares de Déu.

Des d'aquí felicitem la iniciativa de construcció d'aquest petit museu, que potser no és de grans dimensions ni molt important, però que per a la nostra Vall suposa d'una banda la recuperació i protecció d'unes peces d'art que fins al moment, i segurament en el futur, corrien gran perill de perdre's o de malmetre's, i d'altra banda, ofereix a l'espectador la contemplació d'aquestes peces, i certament, un aprenentatge pel que fa als aspectes de ritual, de creença i de tradició que, vulguem o no, constitueixen una part de la nostra pròpia història, no cal que pensem en consideracions espirituals ni morals, que ben certament, a algú també li poden servir, sinó que cal que ens situem simplement en el pla antropològic i històric. Tota aquesta col·lecció d'objectes mostra, des d'una perspectiva ben peculiar i concreta, una tradició, una educació, una manera de ser, que no podem, de cap manera, deixar en l'oblit.

PERRUQUERIA HOME-DONA
TRACTAMENTS CAPILARS
MAQUILLATGES
MANICURES

complements
bijuteria
regals

Plaça Santa Maria, 10
CAMPRODON
Tel. 972 74 13 40

Moviment Demogràfic

Dades referents al període comprès entre el 23 de març de 1998 i el 2 de setembre de 1998, extretes del registre civil de l'Ajuntament i del registre parroquial (parròquia de Sta. Maria de Camprodon).

Si voleu incloure dades demogràfiques familiars, a les quals no tenim accés, podeu enviar-nos-les a la redacció.

► N A I X E M E N T S

Aniol Ponce Quer, fill d'Eusebio i Maria Rosa (13 de maig)

Judit Batchelli Planagumà, filla de Carles i Maria Mercè (26 de juny)

► M A T R I M O N I S

Daniel Vall-Llosera Canton, natural de Mataró i Núria Ramis Soler, natural de Mataró (28 de març)

Joaquín Romero Castro, natural de El Rubio i Judit Espelt Grabulosa, natural de Sant Pau de Segúries (1 de maig)

Jorge Arboix Puente, natural de Vic i Fabiola Mora Musull, natural de Sant Hipòlit de Voltregà (9 de maig)

Colin Koll Healey, natural de Minnesota i Rosa Maria Sala González, natural de Sant Pau de Segúries (30 de maig)

Juan Alberto Martret Redrado, natural de Barcelona i Anna Company Llimona, natural de l'Hospitalet de Llobregat (6 de juny)

Elias García Lalaux, natural de Barcelona i Núria García Roger, natural de Camprodon (13 de juny)

Pablo González Armestro, natural de Barcelona i María Fernanda Hermoso Peñate, natural de Santa Cruz de Tenerife (11 de juliol)

Carles Xavier Hurtós Descamps, natural de Camprodon i Eva María Martínez Català, natural de Barcelona (18 de juliol)

Javier Vilarrodà Folcrà, natural de Camprodon i M. Carmen Colom Bassagaña, natural de Camprodon (23 d'agost)

Pere Piquer Alomar, natural de Ribes de Freser i Rosa Maria Mateu Cels, natural de Vic (5 de setembre)

José Maria Puigdemunt Oliveda, natural de Sant Joan de les Abadesses i Maria Coma Capel, de Camprodon (12 de setembre)

Antonio González Barceló, natural de de Llanars i Mònica Juncà Descamps, natural de Camprodon (12 de setembre)

► D E F U N C I O N S

Joan Anton García Duran, natural de El Masnou de 43 anys (13 d'abril)

Marioa Costa vila, natural de Camprodon de 81 anys (24 d'abril)

Alberta Planesas Cabanas, natural de Camprodon de 86 anys (7 de maig)

Maria Teresa Ruiz Lanzarote, natural de Manila de 90 anys (19 de maig)

Maria Comamala Margarit, natural de Barcelona de 91 anys (19 de maig)

Rosa Blanco de Alba Juncà, natural de Camprodon de 57 anys (28 de maig)

José Sau Bertrán, natural de Molló de 63 anys (21 de juny)

Angeleta Puigbó Fornell, natural de la Pobla de Lillet de 78 anys (28 de juny)

Joan Iglesias Pujol, natural de Montagut de 82 anys (28 de juny)

Martí Pujol Pastoret, natural de Llanars de 71 anys (7 d'agost)

Joaquim Claret Corominas, natural de Camprodon de 71 anys (12 d'agost)

Pedro Mallarach Quintana, natural de Sant Joan de les Abadesses de 88 anys (14 d'agost)

Meritxell Suriñach Vicente, natural de Camprodon de 29 anys (26 d'agost)

Josep Peris Suñer de 76 anys (2 de setembre)

Gaster s. l.

*Pla de Sant Ramon, 3
Tef. 972 74 12 07
17867 Camprodon
(Girona)*

Camprodonins a l'exili

La pàgina que tens a les mans –lector anònim però gens desconegut d'*El Camp Rodó*– és més difícil d'escriure que de llegir.

Avui llegiràs un tema delicat –almenys per a mi– que segurament et farà pensar. Et donarà motius i raons per estar-hi a favor o en contra. Segons com, potser, fins i tot arribaràs a odiar-me i m'ho diràs a la cara, o passaràs olímpicament de les meves paraules i creuràs que continuo essent tant cretí com sempre. Sigui com sigui, només vull que arribis fins al final i després en parlis, si vols des d'aquesta mateixa revista, o callis per sempre.

El tema, com ja hauràs endevinat pel títol, és més delicat que de costum, perquè cal mesurar-ne molt les paraules, més enllà del seu valor semàntic. També cal mesurar-ne els continguts, potser per això he començat amb aquest to insolent gens habitual; i els sentits, que són una cosa molt important a l'hora d'escriure i de llegir; i, sobretot, els doble sentits, que ja saps que són el doble d'importants. Però el que cal vigilar de debò són els sentiments, perquè avui es tracta de parlar de sentiments i això és molt difícil, o almenys –pobre de mi– és més difícil del que estic acostumat a fer.

Una de les frases que he sentit més des de fa uns anys i dirigides no només a mi, sinó a alguns dels qui hem anat a viure fora de Camprodon és: “Tu perquè t'hi fiques si no ets d'aquí”.

Una frase dita des d'un punt de vista heroic, com si els qui hem marxat haguéssim desertat, fugit, escapat d'algun lloc; i els qui s'han quedat portessin l'estandart i la patent de dir qui és d'aquí i qui no ho és.

Viure a Camprodon és tan difícil com viure a qualsevol altre lloc d'aquest país. Ser-ho, també. Ser de Camprodon no és cap luxe ni cap privilegi que s'hagi de guanyar a

pols o que es perdi només pel pas del temps. No és un diploma, ni un títol nobiliari. Ser d'aquí és una herència o un accident geogràfic. I prou. No cal trencar-s'hi més la closca.

Ara bé, si marxés per buscar feina i intentés viure d'una professió que t'agrada i, a més, quan véns al teu poble no et dediques només a passejar en bicicleta, sinó que t'impliques amb els amics i fas coses –una revista, per exemple– i et fiques en política i prens partit, i això i allò... Això ja empenya més... “Perquè t'hi fiques si no ets d'aquí”.

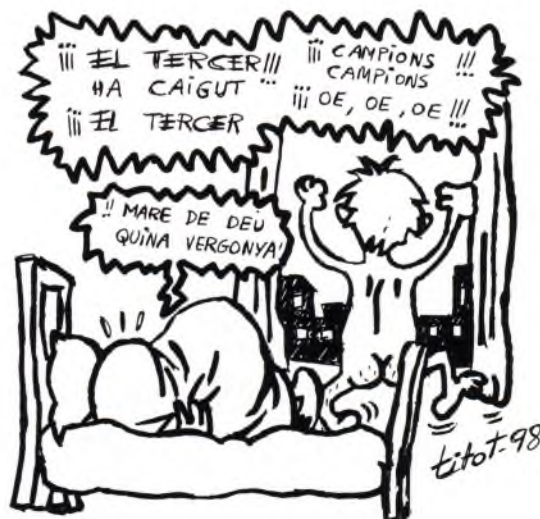
Doncs m'hi fico –ens hi fiquem– perquè per ser, per tenir una identitat i una personalitat, necessitem uns referents on aferrar la nostra cultura, els nostres coneixements i la nostra manera de ser. I aquests referents, mal pesi a algú, són en aquest poble. Sabem què és un riu perquè en tenim dos i s'ajunten davant de casa. Sabem què és un pont perquè de petits hem vist el seu reflex allargassat a les aigües del Ter. Quan dibuixem una muntanya, veim Serra Caballera o la Costinyola i les campanes de qualsevol rellotge són les del Rellotge de la vila.

Doncs per tot això, som de Camprodon, perquè, per exemple, si no hi visc jo, sí que hi viuen els meus records, com també hi viuen els records del meu pare i del meu avi. Com també hi habiten les meves primeres sensacions i les primeres experiències. I a totes aquestes coses ningú no té cap dret a posar-hi una adreça diferent a la que jo vulgui.

Frivolitzem-ho una mica: tothom que viu a Camprodon és Camprodoní, però no tots els Camprodonins viuen a Camprodon; de la mateixa manera que tothom que viu a Catalunya és català, però no tots els catalans viuen a Catalunya (pregunteu a qualsevol que passés per Coll d'Ares el 1939). I de comparacions d'aquestes en tinc un tinter ple. □

•• Oriol Molas.

(IN MEMORIAM - MUNDIAL DE FUTBOL - FRANCE - 98)

REFORMES I CONSTRUCCIONS
PROJECTES INDUSTRIALS

C/ Ferrer Bàrbara, 25
Tel. (972) 13 02 14
17867 CAMPRODON

EXPERTO INMOBILIARIO TITULADO 803

Brocanter

Pep Casas

**Compra-venda i Restauració
de mobles i objectes antics**

Plaça d'Espanya, 7 CAMPRODON

Tels. 93 815 20 34, 972 740 354

Mòbil 907 85 74 86

